Akbaba

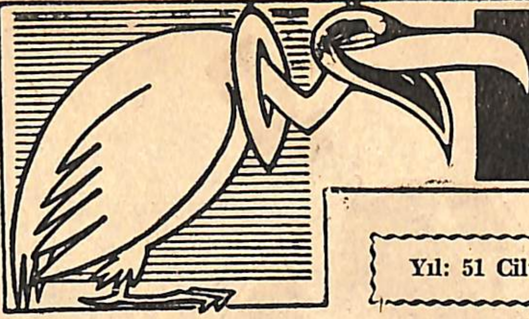
— Bir parlamenterin berbere gitmesi yüzünden, Cumhurbaşkanı seçimi için gerekli oy toplanamamıştı. —

TEDBİR !

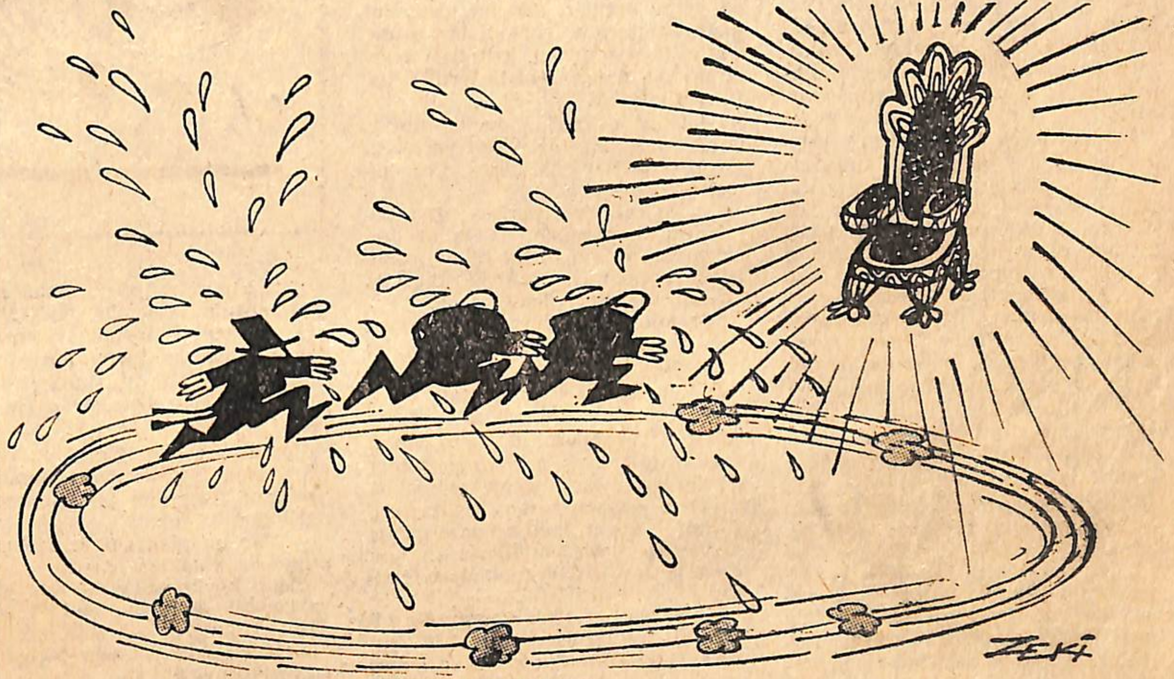
(Ak. — 39)

AKBABA

Yıl: 51 Cilt: 24 Sayı: 16 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 4 Nisan 1973 * Fiyatı: 150 Krş.

Sunay'ın görev süresinin uzatılması Senato'da reddedildikten sonra :

«Tamam mı, devam mı?..»

UÇURUM CAMBAZLARI

DÜNYANIN en iri şelâlesi olan Niagara'nın üst tarafında, nehir kıyısında bir levha vardır. Bu belediye uyarısı çok uzaktan görülecek kadar büyük harflerle şöyle haykırır:

«SON KURTULUŞ NOKTASI!»

Uyarının anlamı, suya düşen ya da giren bir kimsenin ancak o hizaya gelinceye kadar akıntıdan kurtarılabileceğidir. Suların yönü ve hızı öyledir ki, akıntıya kapılmış bir kimse dünya yüzme şampiyonu olsa o levhanın hizasını geçtikten sonra kıyıya ulaşamaz ve en yollu bir tekne bile kayaların arasına dalıp onu kurtaramaz. O noktadan sonra akıntı tutsağının, binlerce tonluk suyla birlikte uçuruma sürüklenip dipteki kayalara doğru yuvarlanışının seyrine bakılır ancak.

Buna rağmen birçok kimseler levhayı yalancı çıkarmak için kayıkla yahut yüzerek akıntıya meydan okumuş, hizayı geçtikten sonra geri dönmeye çalışmış, başarısızlıklarının cezasını canlarıyla ödemişlerdir.

İnsan denilen yaratıkta tehlikeyle oynayarak kadere kafa tutma içgüdüsü çok köklüdür. Hemen hepimiz çocukken incecik ağaç dallarında dolaşmış, pencereden ne kadar sarkabileceğimizi denemiş, yaklaşan trenin önündeki raya son anda para koyup kaçmak gibi can kumarlarına girişmişizdir.

Aslında çok yararlı bir itici güç olabilir bu içgüdü. Ömür boyunca irili ufaklı kahramanlıklar, araştırmalar, denemeler için gerekli enerjiyi sağlayabilir. Ama o kaynaktan toplum yararına sonuç alınabilmesinin iki şartı vardır:

Tehlikeye meydan okumanın belirli ve anlamlı bir hedefi bulunmalıdır; bu bir.

İkincisi, tehlikeye atılan kişi yalnızca insanın kendi olmalı, o yüzden başkaları istemedikleri serüvenlere sürüklenmemelidir.

Bu şartlara aldırmadan kadere kafa tutmak ancak anlamsız ve zararlı bir kabadayılık denemesi sayılabilir. Hele bütün bir toplumu ilgilendiren konularda o türlü kumar oynamak suçların en büyüğüdür.

Soğuk savaş yıllarında yalnız bir toplumun değil, bütün dünyanın güvenliğini özel niyetlerle «Son Kurtuluş Noktası» levhalarının ta yanıbaşına kadar getirip son anda durmayı ve öylece hasımlarından tâviz koparmaya çalışmayı marifet sayan devlet adamları vardı. Onların bu atomla göz korkutma taktiklerine «uçurum cambazlığı» diye bir de ad takılmıştı.

Soğuk savaşın sona ermesiyle dünyada modası geçen uçurum cambazlığı her ne hikmetse son zamanlarda yurdumuzda hortlamışa benziyor. Birtakım politikacıların manevralarıyla rejimimizin tehlike çizgilerine değecek kadar yaklaştırıldığını, ancak o noktadan sonra uzlaşma yolları araştırıldığını görüyoruz.

Bu tür davranışlara gerekçe diye ileri sürülen değişmez dayanak, «herhangi bir baskı karşısında çoğunluk iradesine toz kondurmuş» duruma düşmeme isteği.

Hemen belirtelim:

Eğer söz konusu politikacılar gerçekten çoğunluğun çıkarlarını korumakta olsalardı da karşılarına ters yönde baskılar çıksaydı, o zaman gerekli her taktiğe başvurmalarını alkışla karşılar, yardımlarına koşmayı bütün vatandaşlar için görev sayardık.

Yazık ki bu kişiler çoğunluk çıkarlarının yanında bulundukları iddiasına yine kendi tutumlarıyla koyu gölgeler düşürmüşler, örneğin reform çabalarını destekleyeceklerine baltalamışlardır. Bellidir ki son aylar ve haftalardaki davranışları da toplumla ilgili düşüncelerden değil, hattâ parti kaygılarından da değil, sırf özel hesaplardan doğmuştur.

Zaten öyle olmasaydı, gerçekten çoğunluk çıkarlarını savunmuş da ona rağmen baskılarla karşılaşmış bulunsalardı, uçurum cambazlıkları etme ihtiyacını duymazlardı. O zaman hesaplarını son güne kadar gizli tutmak gibi «tedbirler» alacaklarına düşüncelerini çok önceden açıklar, halkın desteğini isterlerdi.

Anormal sürelerle kilit altında tutulan sırlar; demokratik düzenlerin meydan savaşlarına değil, özel çıkarların saray entrikalarına yakışır.

Nitekim yurdumuzun şu son dönemdeki politik görüntüsünün çok açık ve çok çarpıcı bir özelliği var:

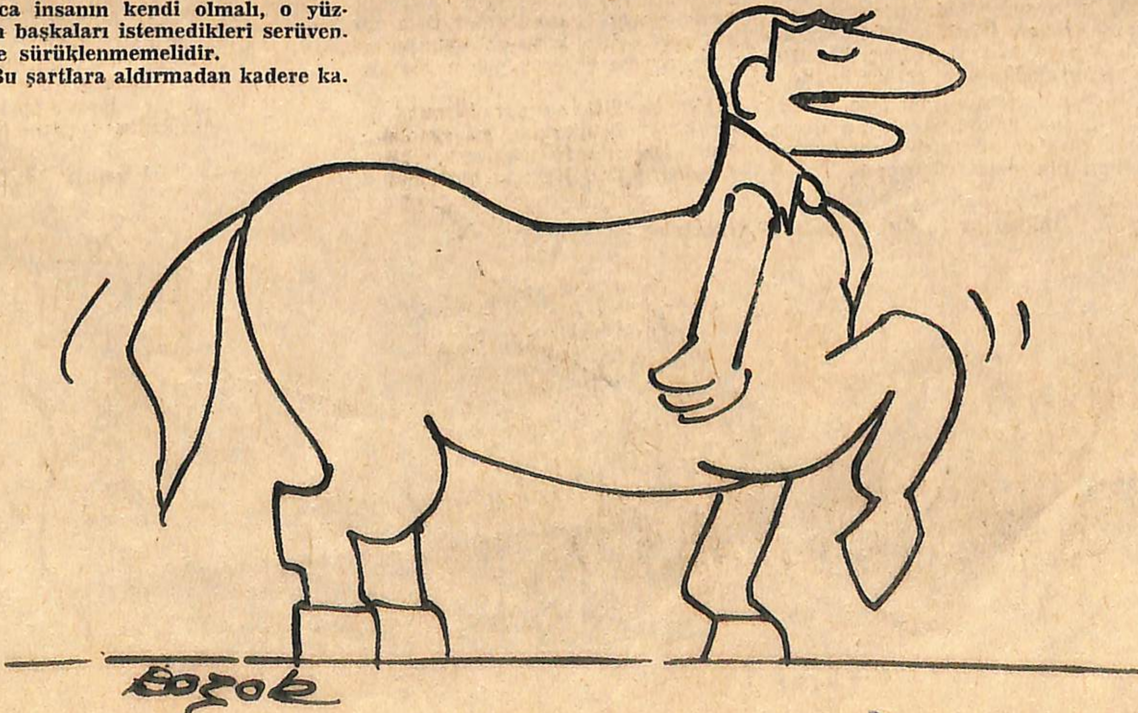
Küçük çevreler dışındaki vatandaş kitlesi kendi adına çıkarılan kavgalardan ve koparılan gürültülerden uzak duruyor. Kıyıdan köşeden olsun çekişmelere karışmak istediğini belli eden hiç ama hiçbir şey yapmıyor.

Şimdilik sadece susup seyrediyor Türk halkı.

Toplum gerçek «Son Kurtuluş Noktası» hizasına getirilirse birdenbire hiç alışmadığımız sesler duyabiliriz.

Ve hiç şüphe etmeyin ki o zaman uçuruma yuvarlanacak olan Türkiye değil, cambazlardır.

AKBABA

Yazısız

ÇİFT YÜREKLİ KURT HASAN

KENAN AKINCI

— Havayı kestirmeyeceksin, dedi Muhtar. Adama söv, say, kafasına odunla vur... Yalnız havasını kestirme! Bizim buralarda havayı kestirmekten daha büyük aşağılama yoktur.

Bu yörede yedek subaylığımı yapıyordum. Bir uygulama sırasında bu köy muhtarıyla tanışmış, onun çağrısı üzerine de düğünlerine gelmiştim. Düğün sahibinin gösterdiği masada oturuyor, içkimizi içiyoruz.

Anlatıyor Muhtar:

— Ayıboğan Yusuf o yüzden gitti. Hiç unutmam: Tozkoparan Ali, «Dağlar Dağlar Viran Dağlar»ı söylediydi çalgıcılara. Onlar da çalıyorlar... Az sonra Ayıboğan geldi:

— Kes!... dedi.

Çalgılar sustu.

— Çalın, dedi. «Kaynar Kazan Taşmaz mı».

Dedi ya, dinlemek kısmet olmadı. Tozkoparan çekti bıçağını; serdi Yusuf'u...

Daha ne yiğitler bu hava kestirme uğruna kurban gitmiş ya da yaralanmışlar. Hattâ birinde, iki köy halkı, çoluk çocuk birbirlerine girmişler de, ortalık savaş alanına dönmüş.

Anlatırken birden ayağa kalktı, çalgıların başındaki gençlere seslendi:

— Halil!... Bre Halil! Kâzım! Mehmet!...

Gençler bize döndüler.

— Aman oğlum, susturun çalgıları, Kurt Hasan geliyor! Saygısızlık der de, kızar mızar...

Gençler hemen susturdular çalgıları. Muhtar, ilerde iki iri kıyım gencin kollarında askıda kalmış, sürüklenircesine gelmekte olan ufak tefek, yaşlı, sarı sıska birini gösterdi:

— «Çift Yürekli Kurt Hasan» derler bu gelene. Bunun gibi bir yiğit daha doğurmamıştır analar...

Anaların bir eşini daha doğurmadığı yiğite baktım: Kırkbeş kilo var yok. Sözde yürüyor ama, gençler bıraksalar yere yığılıverecek. Başı önüne düşmüş bir o yana bir bu yana sallanıyor. Salyaları çenesinden göğsüne süzülmekte... Herkes saygıyla iki yana açılıp yol veriyor.

Geldi çalgıcıların bulunduğu yere çarçabuk kurulan masanın başına çöktü. Köyün yiğitleri çevresini alıp elini öptüler. Bir ara kasketini doğrultmak için elini kaldırdı da, beş altı genç ürküp, kendilerini geri atalım derken, birbirlerinin üstüne yığıldılar.

— Gördün mü?... dedi Muhtar. Daha vurmadan beş kişiyi yere serdi. Bir de vuracak olsa... Çok yamandır, çok...

Düğün sahipleri pervane gibi dönüyorlar çevresinde. Çalgılar ona çalıyor. Havanın birini bitirip, öbürüne başlıyorlar. Kimse çıkıp da «Bana şunu çal» demiyor.

Bir ara yüzü iyiden iyiye bizden yana döndü. Dikkatle baktım: Yahu bu!... Ben tanıyorum bu adamı! Bizim memleketli Uyuz Hasan bu!... O olamaz elbet de, tıpkısı o yâni... Benim Uyuz Hasan dediğim, onun bunun itip kaktığı, gene onun bunun verdiği yiyecekleri yiyen, giyecekleri giyen, gariban biri. Yiğitlik kim, o kim?... Hasat sonu köylere çıkar; camilerde yatar, gönüllerinden ne koparsa bir şeyler toplamaya çalışırdı.

Bu benzerliği Muhtara açacak oldum. Sonra birden toparladım kendimi. Kurt Hasan'ın kulağına giderse, başıma gelecekleri Tanrı bilir. Sen böyle yiğit bir adamı, git de bizim Uyuz Hasan'a benzet!...

— Sizin buralı mıdır bu Çift Yürekli Kurt Hasan? dedim.

— Yok... dedi Muhtar. Bir yıl var yok buraya yerleşeli. Yalvar, yakar, kandırdık da, bizimle kalmaya razı oldu, yerleşti.

— Nasıl? Neden yalvarıyorsunuz ki?...

— O da sorulur mu beyim, köyümüzün şerefini kurtardı adam. O olmasaydı, iki paralık haysiyetimiz ve de şerefimiz kalmayacaktı şimdi.

— Allah Allah!...

— Öyle... Geçen yıl bu zamanlar mıydı, daha sonra mıydı, neydi... Bu Kurt Hasan bizim köye geldi. Boynu bükük, öylecene oturuyor kahvede... Baktık, acıdık haline. Köy kâhyasını gönderip yemek getirttik. İçerde tabak gezdirip birkaç kuruş para da topladık, verdik. Hiç ses çıkarmadan aldı, cebine koydu.

— Camide yatarsın bu gece, dedik. Kilim, seccade falan çalayım deme ha!... diye de sıkı sıkı tenbihledik.

Gene hiç sesini çıkarmadı.

Ertesi gün müydü, daha ertesi gün müydü... Geçmiş gün... Düğün var. Davullar dövülüyor, zurnalar çalıyor, gençler halay çekiyorlar... Tam bu şenliğin ortasında:

— Heheeeyt! diye bir nağra patladı.

Hepimiz sesin geldiği yöne baktık: Kara pala bıyıklı, kafası usturayla kazınmış, dağ gibi birisi. Hiç görmüşlüğümüz yok.

— Var mı ulan yan bakan?!. Mapusanede yataklar hazır...

Bizim köyün en yiğiti Koç Murat yaklaşacak oldu; bu, Murat'ı kolundan tuttuğu gibi beş adım öte savurdu. Sanırsın kara eşeğin yem torbasını savuruyor!...

— Bana adıyla sanıyla Deli Rüstem derler. Var mı ulan başka?!.

Bu kez Burunsuz Ali'yle Dişlek Recep saldırdılar. Nasıl olduğunu bile anlayamadık. Onların da ikisini iki yana savurup attı. Katır Kadir'in avludan çektiği kazığı elinden aldı da bir kaç tane vuruverdi. Kadir gerisini tutarak kaçtı. Başka dişe dokunur yiğitimiz de yok zaten.

Bu Deli Rüstem belâsı geçti kuruldu bir masaya. Sırtını da duvara verdi. Düğüncüler masasını donattılar. Çalgıcılar yanına oturdular.

Yiyor, içiyor, çalgılar ona çalıyor. Düğünü o yapıyor. Kimse gidip çalgıcılara «Çal bana şu havayı» diyemiyor. Havasını kestirmek ne demek? Söz söyleyemiyorsun adama. Bohça gibi savurup atıyor! Hani eski devir olacak, çekesin kurşunu; kimvurduya gitsin. Şimdi öyle mi ya?... Bir güzel sopa çekersin ancak ama, sopayı çekecek güç nerde bizde?...

Köycek böyle suspus oturmuş, kara kara düşünürken, şu gördüğün Kurt Hasan avlu kapısından girdi. Dosdoğru Deli Rüstem belâsının oturduğu yere yürüdü. Eliyle işaret ederek:

— Durun! dedi çalgıcılara.

Çalgıcılar zınk diye kestiler. Biz, Deli Rüstem bunu ensesinden tutacak da kiremitliğe atacak diye bekliyoruz. Fakat hiç sesi çıkmadı. Bu kez Kurt Hasan:

— Çalın bana falanca havayı, dedi.

Çalmaya başladılar. Öbüründe gene ses yok!... Havasını kestiriyorlar da, adam gık diyemiyor!...

Eee, biz Kurt Hasan gibi bir babayiğitten arka bulmuşuz, durur muyuz gayrı!... Hep birden atıldık Deli Rüstem'in üstüne. Yer misin yemez misin? Vur Allah vur... Pestilini çıkardık. Bu Kurt Hasan tenezzül edip de bir tokat bile vurmadı.

Deli Rüstem'i götürüp yol boyuna bıraktık. Oradan kendi mi kalkıp gitti, başkaları mı alıp götürdü, bilmeyiz.

Ondan sonra Kurt Hasan'ın ayağına düştük:

— Aman Hasan ağa, dedik. Sen bizim köyümüzün yüzünü ak ettin, şerefimizi kurtardın. Gel etme, bizimle kal. Sana ev veririz. Tarla tabla da veririz. Yiyeceğini, harçlığını da veririz. Yeter ki köyümüzde kal.

Bizi kırmadı, kaldı sağolsun.

Muhtar öyküsünü bitirince, sözünü ettiği Deli Rüstem'i de hatırladım. O da bizim taraflardan. Hapisteydi bir zamanlar. Olay çıkardığı için başka bir hapisaneye sürmüşlerdi. O zamanlar, buralardaki bir hapisaneden çıkmış olacak.

Ve bizim oralarda çalgı çaldıran bir kimsenin yanına gelip de çalgıcılara başka bir hava söylediniz miydi kızmazlar, tam tersine hoşnut olurlar.

Kenan AKINCI

Ortak Pazar ülkeleri paralarını dalgalanmaya bıraktı.

— Gazeteler —

TEDBİR!

Doktorlar futbol oynadı. — Gazeteler —

4 — 3 — 3 TAKTİĞİ!

Akbaba TELEVİZYON

Sunan: Dağların Çocuğu

STÜDYO KONSERİ

Sevgili seyirciler, şimdi Cumhuriyetçi Partinin, pardon, CGP'nin İstanbul çevresi ses yıldızlarından **Ekrem Özden'i** dinleyeceksiniz... Eveeeet.. evet... Alkışlarınızla birlikte sevimli sanatçımız huzurlarınızda:

Yüreğimde altı ok, her şey bana yabancı
Değişiverdi her şey, değişiverdi Hancı.
Seçim korkulu rüya, yalnızlık büyük acı
Hangi kapıyı çalsam kalbimde buruk acı.

İstanbul yollarında hep Paşa'yı sorarlar
Nerede kaldı Paşa?... Nerede tahtı, tacı?
Neylesem faydası yok, içimde bir sızı var
Hangi tarafa dönsem içimde buruk acı...

Stüdyo Konserimizi, A.P. Kadınlar Kolu'nun berrak sesli yıldızlarından kurulu (Seçim Korosu) nun hayati araban faslından bir şarkısıyla bitiriyoruz:

Yok başka hiçbir makam seçim katından başka
Şahlanamaz hiçbir at A.P. atından başka.
Binbir türlü hazzı var milletvekilliğinin
Bir sürü mihneti var saltanatından başka.
Şahlanamaz hiçbir at, A.P. atından başka...

ÇOCUKLARIN TELEVİZYONU

Sevgili çocuklar!

Bugünkü programımızın sizlere ait bölümünü bir kaç bilmece ile süsledik.

Düşünme süresi 180 dakika... Bilmecenin cevabını bu süre için. de çözebilirseniz.. (Anneniz çikolatayı büfenin alt gözüne saklادı, haberiniz olsun) hemen büfenin alt gözünü açıp misafirler için saklanan çikolatadan dilediğiniz kadar atıştırın...)

Yok, eğer bilmecemizi çözemezseniz... Lütfen elinizdeki sayfayı ters çevirin...

Birinci Bilmece

Bir bilmece icâd etti: Hıdır
Emmi ve Memiş
Ol nedir ki halk yaratmış ayrı
ayrı 5 yemiş.
Beşi dahi birbirine (Haydi sen
de pis!) demiş.

Her birisi ayrı yoldan aynı
şeyi istemiş.
Ol nedir ki halk yaratmış, ayrı
ayrı 5 yemiş?...

CEVAP: Beş büyük Parti (A.P. — C.H.P. — M.G.P. — D.P. — C.P.)

İkinci Bilmece

Tam 4 sene yayıltır
4 yılda bir bayıltır
4 köşeli bir sandık
Hem boğar, hem ayıltır.

CEVAP: Seçimler.

ÇELİŞKİLER ÜLKESİ

Sevgili Pilli Bebeklerimiz!...

Lûtfen pillerinizi, ellerinizi ve dillerinizi bir tarafa bırakınız... Ve yalnız gözlerinizi, kulaklarınızı açarak **(Çelişkiler Ülkesi)** nin bulvarlarını adımlamaya başlayınız.

Şu gördüğünüz kocaman yapı **(Kâğıt Sevenler Kulübü)** dür... Tamam mı?... Tüm kâğıt sevenler bu kulüpte toplanır akşamdan sabaha kadar.. kahkahadan ah'a kadar... Şeytan'dan günaha kadar... Anlaşıldı mı efendim?

Mektup kâğıdı sevenler, parşömen kâğıt sevenler, tuvalet kâğıdı sevenler, kese kâğıdı sevenler, bobin kâğıdı sevenler... Hülâsa, aklınıza gelen ve gelmeyen her türlü kâğıdı sevenler.. bu kulübün tabii ve gayritabii üyesidirler... Öteki kâğıtlar biraz kalitesiz ve yararsız olduğundan kulüp üyeleri genellikle —silinebilen, yıkanabilen, destelenmesi, bestelenmesi ve dağıtılması daha kolay olabilen— iskambil kâğıtlarıyla meşgul olmayı tercih ederler...

Pokerler, bezikler, konkenler, kılıç'lar, papaz kaçtılar, 66'lar ve daha binbir çeşit kâğıtçılık işleri bu yapının salonlarında düzenlenir...

Buraya kulüp üyelerinden başkaları giremez... Buraya kolay kolay polis âbiler de giremez. Çünkü efendim, kulüp üyeleri her gece binler, onbinler, yüzbinler düzeyindeki matematiksel kâğıt hesaplarıyla uğraşırlar geç vakitlere kadar. Banknot kâğıtlarıyla iskambil kâğıtları **(Kav)** denilen pırıl pırıl fişlerin renkli dünyasında birbirine karışırken bir yabancının buraya girmesi hesap yapanların zihinlerini şaşırtır... Ve de Çelişkiler Ülkesi'nin kâğıt politikası **(Kâğıt Sevenler Kulübü)** nün kapalı oturumları içinde çözüm yolu bulamaz...

Bu koskoca binanın karşısındaki arsaya lütfen dikkat buyurunuz sevgili seyirciler!... Ne görüyorsunuz?... Hırpani kılıklı bir adam ve onun etrafında toplanmış aynı kılıkta üç - beş kişi...

— Bul karayı, al parayı!... diyor hırpani kılıklı adam... Ve elindeki eskimiş iskambil kâğıtlarını tersine çevrili bir portakal sandığının üzerine dağıtarak **(Şans, talih, kader, kısmet)** denemesi yapmak olanağı veriyor etrafına toplananlara...

Burada da paralar dönüyor gördüğünüz gibi sayın seyirciler!.. Ama karşıdaki büyük yapıdaki gibi büyük paralar değil. Portakal sandığı gibi küçük paralar... Hırpani kılıklı adam gibi hırpani paralar... Elli kuruşluklar, yirmibeşlikler, bir liralıklar dönüyor burada...

Şu anda kameralarımız Çelişkiler Ülkesi'nin Cezaevi kapısını göstermektedir... **(Bul karayı, al parayı)** sistemiyle bu Çelişkiler Ülkesi'nin genel düzenini sarsan «Hırpani Kılıklı Adam» bileklerinde kelepçe, demir parmaklıkların ardına doğru ilerlemektedir adım adım...

Ve... İşte bir başka kameramız... Bir başka çevreyi gösteriyor tümünüze... Koskoca bir kentin büyük yapılarının hemen hemen büyük çoğunluğunda.. kuvaför salonundan yeni çıkmış hanım toplulukları çeşitli masalar etrafında toplanmışlar... Hepsinin tuzları kuru... Hepsinin kocaları, çoluk - çocuğu topluma emanet... Hepsinin çantaları deste deste kâğıtlarla dolu... Merkez Bankasınca bastırılmış gri kâğıtlar, mor kâğıtlar, kahverengi kâğıtlar, yeşil kâğıtlar...

— Rölans!...

— Sürrölans şekerim!...

— Şimdi bağlıyoruz... Senin turun dii mi Nezoşcuğum, kaç liraya bağlatıyorsun?...

Ve... pillerinizi, ellerinizi, dillerinizi lûtfen bir tarafa bırakarak sizler de kendi yaşamınızın turlarını bağlayın sevgili seyirciler!...

I REKLÂM

FIRAT KATIRLARI

Her sınavdan başarı ile geçti Fırat!... (Hem de hiçbir sınavda kopya çekmeye lüzum hissetmeden... Çünkü kopya çekmesini bilmiyordu Fırat.)

Karlı dağları aştı Fırat!... Sizi zirvelere çıkardı Fırat!...

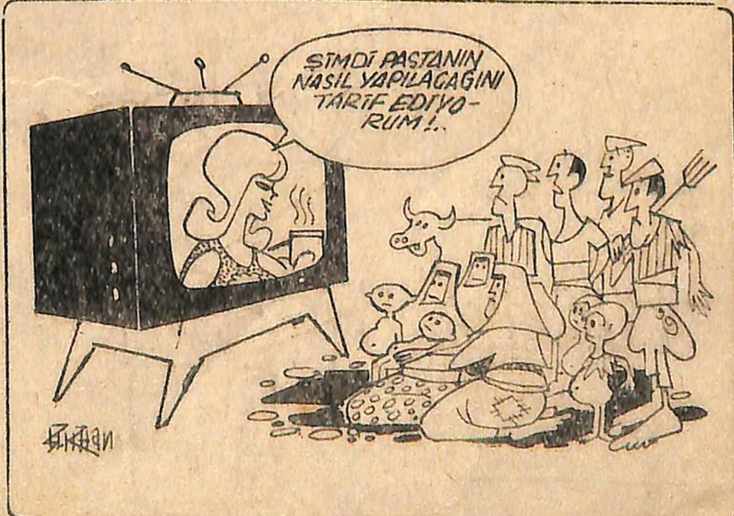
Bir avuç arpayla üç gün yetinecek kadar ekonomik. En bozuk yollarda bile patinaj yapmaz... Nalları buz çivileriyle donatılmış Fırat!...

Semeri en güzel kumaşla çullanmış Fırat. En sarp yokuşlara göre nallanmış Fırat!

Yolunuz Fırat kıyılarına düşerse dağ köylerinden bir Fırat Katırı almayı ihmal etmeyiniz!

Eyer vurduğunuz zaman at gibi koşuyor Fırat... Yük yüklediğiniz zaman kamyon gibi taşıyor Fırat!...

Plâkası, direksiyonu, debriyajı, karbüratörü, regilâtörü, fren balataları, ileri ve geri vitesleri, her şeyi otomatik ve sistematik ve demokratik Fırat...

KASAPTA DELİ VAR!

DÖRT yıl, üç ay, sekiz gün akıl hastanesinde yattıktan sonra, doktorlar kurulunun «Tamamen iyileşmiştir» yazılı raporuyla tımarhanenin kapısından çıktı... Gerçi pek öyle kimi kimsesi yoktu ama, zavallı bir ihtiyar anacığı, sonra, yıkılmak üzere olan bir baba evi vardı. Oraya gitmezden önce, şöyle Beyoğlu'na doğru uzanıp, üzerindeki yırtık pırtık giysileri atmak, onların yerine yenilerini almak istiyordu. Sonra yoldan kasaba uğramak, şöyle yağlıcasından yarım kilo pirzola yaptırmak, bir kilo kadar kömür almak, bir küçük şişe de rakı, ondan sonra evin yolunu tutmak ve ihtiyar anacığının boynuna sarılmak, «Bak işte ben geldim» demek... Son altı aydır hep bunun hayâlini kurmuştu...

Bu dört yıl içinde ne gazete okumuştu, ne de bir haber duymuştu. Dış dünyayla ilgisi tamamen kesilmişti... İlk şaşkınlığı dolmuşta oldu. Dolmuş şoförüne uzattığı elli kuruşu, dolmuş şoförü geri uzatınca, sordu:

— Niye, Taksim elli kuruş değil mi?

Dolmuş şoförü, mesleğinin tadını çıkarmak için, ağzını, yaylarının izin verdiği oranda genişleterek sırıttı:

— Hoh ho aslanım, nerdesin sen? dedi. Ver bakalım yüzelli kuruş daha.

— Nee?

Şoförün uğraşacak hali yoktu. Hemen frene basarak arabayı durdurdu, ve kapıyı açtı:

— Buyur bakalım aşağıya, elli kuruşa çok bile getirdim, burdan bu tarafa tıpış tıpış yaya gidersin, dedi.

Adam, sıkı sıkı yapıştı koltuğa:

— Ulan beni burdan indirenin, dedi...

Araya öteki yolcular girdiler, adamın cebinden zorla yüzelli kuruşu aldılar ve şoföre uzattılar. Araba ondan sonra yürümeye başladı. Bir türlü inanamıyordu, dört yılda dolmuş ücretleri bu denli çoğalsın, bu denli pahalılaşsın... Sıkıştığı köşesinde kendi kendine soludu, kendi kendine kızdı, kendi kendine yumruğunu avucunun içine şap şap vurdu. En sonunda şoföre:

— Utanmıyor musun ulan? diye bağırdı.

Şoför tekrar bastı frene:

— Çattık ha, deliye, dedi.

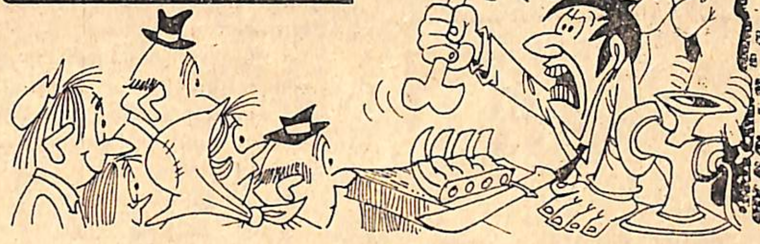
— Deli senin babandır ulan anladın mı, hıyar oğlu hıyar...

Şoför, ön taraftaki lövye demirine uzanmıştı ki, adam iki yumruğunu birleştirerek sertçe şoförün kafasına indirdi, ondan sonra da kapıyı açarak, hızla oradan uzaklaştı... Kendi kendine söyleniyordu:

— Keçi, deliye çatmış... Ulan esas delilik buradan Taksim'e iki lira istemektir be!...

Dolmuşa binmedi, yaya olarak yoluna devam etti. Tenha bir yerde durarak cebindeki parayı saydı, tastamam beşyüz on lira vardı. Bunun üçyüz lirasına bir takım elbise, altmış lirasına bir ayakkabı, kırk lirasına bir gömlek, onbeş liraya bir kıravat, beş liraya bir çorap... Ühüü, geriye dünyanın parası kalırdı...

MUZAFFER İZGÜ

Beyoğluna vardığında dizlerinin bağı çözülmüştü ama, yıllardır kurduğu hayâl biraz sonra gerçekleşecek, şöyle istediği gibi filizî yeşil bir elbise, onun altına siyah bir kundura, beyaz bir gömlek ve kırmızı bir kıravat...

Vitrine bakmaksızın dükkânın birine daldı:

— Bana bir elbise, dedi...

İkinci kata çıkardılar, üstüne hokka gibi oturan filizî yeşil bir elbise giydirdiler... Eski elbisesini de paket yaptılar, sonra kasanın önüne yolladılar.

— Ne kadar diye sordu.

Kasadaki adam, sanki çok basit bir şey söylüyormuş gibi:

— Bin ikiyüz efendim, dedi...

— Anlamadım, dedi adam.

— Çok mu ucuz buldunuz efendim?

Beyninin içinde burgular döndü, gözünün önünde şimşekler çaktı. Kasadaki adama:

— Ulan doğru mu söylüyorsun, yoksa benimle matrak mı geçiyorsun? dedi.

— Aman efendim ne matrağı?

Elini güm diye masaya vurdu:

— Bu var ya bu, ikiyüz elli liradan bir kuruş fazla etmez.

— Aman efendim, öyleyse çıkarın... Bizim delilerle uğraşacak halimiz yok.

— Niye çıkaracakmışım ulan, utanmıyor musunuz bunu bu kadar pahalıya satmaya... Dört yılda beş misli zam olur mu ulan?...

Kasadaki adamın işaretiyle, dükkânda çalışan ne kadar erkek varsa, başına üşüştüler, kimi pantalonun ucundan çekti, kimi ceketin ucundan çekti, bir anda onu don gömlek bıraktılar. Gerçi o da tekmeyle bir ikisini haklamıştı ama, şimdi eski elbiseleri elinde dükkânın dışarısındaydı... Halk da toplanmıştı başına... Ama onun halkı gördüğü yoktu ki, boyuna dükkândan içeriye bakıyor:

— Ulan sizde hiç vicdan yok mu? diye bangır bangır bağırıyor, bir taraftan da eski elbiselerini tekrar geçiriyordu üstüne...

— Delilerle uğraşacak halleri yokmuş... Ulan şu çaput parçasına bin ikiyüz lira mı diyen delidir, yoksa ikiyüz elli lira diyen mi?

Yürüdü... Bir boy hırsı geçmedi... Ancak kunduracıların olduğu yere varınca yavaş yavaş siniri yatışır gibi oldu... Burnunu vitrine dayadı, siyah bir kundurayı beğendi... Ama o ne, üzerindeki etikette ikiyüz kırk lira yazıyordu...

— İnekler, dedi içinden, kırk yazacaklarına, yanlışlıkla ikiyüz kırk yazmışlar...

İçeriye girdi, tezgâhtara, o ayakkabıyı göstererek:

— Kaça? diye sordu.

Tezgâhtar, canı istemeye istemeye vitrine dek geldikten sonra:

— Fiyatı üzerinde yazılı, dedi, iki yüz kırk lira işte...

Adamın yakasına yapışıverdi:

— Ulan nasıl ikiyüz kırk lira olur? Ulan bunun sermayesi ne kadar?

Tezgâhtar bağırıverdi:

— Yetişin deli vaaar!...

Üç kişi üç yandan adamın kollarına yapıştılar, tezgâhtarı zorla elinden kurtardılar. Ama boş durmadı yine. Üç kişiye de öyle okkalı tokatlar aşketti ki, tokadı yiyenin gözünden ateş çıktı... Ötekiler:

— Polis, imdat, falan, derlerken o çoktan yok olmuştu bile...

Soluyordu boyuna... Olamazdı, dört yıl içerisinde hayat bu denli pahalılanamazdı... Ya kendini böyle hırpani kılıklı görüp dalga geçiyorlardı, ya kazık atmaya çalışıyorlardı, ya da kendisi tımarhanedeyken tüm millet aklını kaybetmişti de haberi yoktu...

Kıravat satan dükkânın önünde durdu. Bir kaç delikanlı da kıravat bakıyorlardı. Yaklaştı onlara, birisine:

— Kaça bunlar kardeşim? diye sordu.

— Burası damping yapıyor, hangisini alırsan al elli lira, çok ucuz, dedi.

Ama adamın aklı başından gitmişti yine:

— Ulan, dedi o delikanlıya, neresi ucuz bunun?

— Âbi ötede bunlar seksen liradan satılıyor... Bak ben bunu seksen liraya aldım...

Çat diye tokadı aşketti delikanlının kulak tozuna:

— Ulan deli misin sen, seksen lirayı verdin bu çaput parçasına?...

Öteki delikanlılar hemen dakikasında yumruklarını konuşturdular ama, deli kuvvetiyle kim başedebilir di ki, üçünü de yıktı yere...

— İnekler, dedi, elli liraya bir kıravat çok ucuzmuş!...

Anladı, bu çarşıdan hiçbir şey alamıyacağını, evinin yolunu tuttu... Ama yarım kilo pirzola ve bir şişe rakı, bunları mutlaka alacaktı. Sokaklarındaki kasap değişmişti, tanımadı kendini İçeriye girdi ve:

— Bana yarım kilo pirzola yap, dedi...

Kasap pirzolayı hazırlayıncaya dek, beşbuçuk lirayı hazırlamıştı. Pirzola paketini alınca, kasaba beşbuçuk lirayı uzattı. Kasap bir paraya baktı, bir adamın yüzüne:

— Bu ne? diye sordu.

— Ne olacak, yarım kilo pirzola parası...

Kasap hışımla çekti aldı elinden pirzolayı:

— Yarım kilo pirzola, ondört liradır anladın mı? dedi.

Yine kafasındaki burgu oynamaya, gözünün önünde şimşekler çakmaya başladı. İnanamıyordu, kendine hep oyun etmeye çalışıyorlardı. Hiç hayat dört yıl içinde bu kadar pahalılanır mıydı?

— Ulan, dedi benimle dalga geçiyorsun?

— Geç be, dedi kasap, bizim delilerle uğraşacak halimiz yok...

— Deli haa, ulan esas sen delisin inek!...

Satırı kapmıştı ama, kasap da dükkândan kaçmıştı... Biraz sonra dükkânın önü ana baba günü oldu. Polis gelmişti, adamı dışarı çıkarmak için uğraşıyorlardı... Kalabalığın içinden yaşlı bir adam tanıdı onu:

— Oğlum, Sadri, dedi, haydi bırak da o satırı teslim ol, elinden bir kaza çıkmasın, haydi oğlum!...

Sadri de tanımıştı yaşlı adamı:

— Yahu Recep dayı, benimle dalga geçiyorlar be, hiç etin kilosu ondört lira olur mu be? dedi.

— Oğlum kasap ne yapsın, o narhı devlet baba verdi.

— Devlet baba mı verdi?

Polis karıştı söze:

— Elbette, dedi.

— Pekiyi bir ayakkabı ikiyüz kırk lira, devlet baba görmez mi? Karışmaz mı?

— Karışmaz... Görmez...

Polis iyice yaklaşmış, elini uzatmıştı satırı almak için... Sadri, kendi kendine mırıldanıyordu:

— Demek devlet baba ha?...

— Yaa, dedi polis başını sallayarak. Devlet baba...

— Pekiyi milletvekilleri?

— Var var, dedi yaşlı adam, hepsi var, çok şükür seçip seçip gönderiyoruz...

Sadri, satırı uzattı, polise:

— Ama bir şartla, dedi...

Kasap kütüğünün üzerine çıktı:

— Sevgili vatandaşlarım, diye bağırdı, bu seçimlerde beni seçin, size namus sözü veriyorum, eti on liraya yedireceğim, elbiseyi dörtyüz liraya giydireceğim, ayakkabıyı yüz liraya indireceğim...

Toplanan halk gülüşmeye başladılar:

— Nolacak, dedi işte zavallı, deliler...

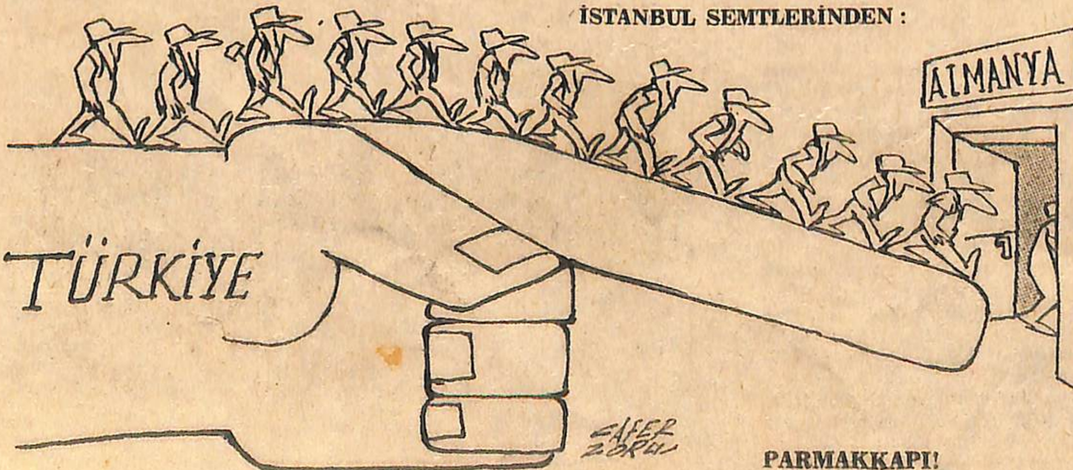
Bağırdı deli:

— Ulan ben miyim deli? Hu, ben miyim deli, hep böyle diyenlere reyinizi vermiyor musunuz?

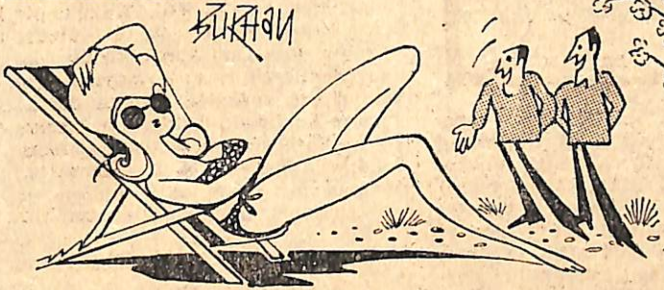
O sırada bir cankurtaran gelmişti. İçinden iki tane izbandut gibi hastabakıcı indiler, Sadri'ye deli gömleğini giydirdiler ve çıktığı gün tekrar tımarhaneye götürdüler...

Muzaffer İZGÜ

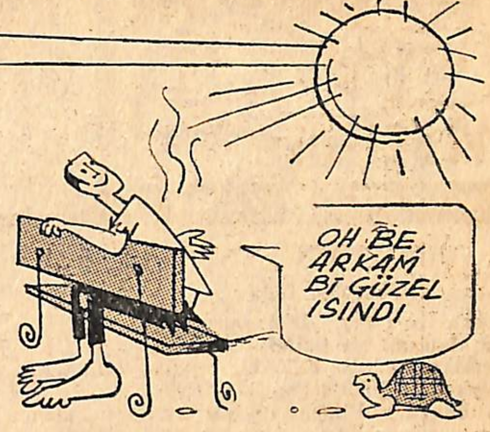
İSTANBUL SEMTLERİNDEN :

PARMAKKAPI!

1 NİSAN DÖRTLÜKLERİ

MEMUR

Nihayet mutluluğa erdi bizim aile;
Ne kira var, ne taksit, ne borç harç, ne gaile...
Vergiler indirilmiş, kazık atan kalmamış;
1 Nisanda elimde kaldı maaşım bile...

GARİBAN

O gün Rol - Roys almıştım, tekledi; nehre attım;
Nice'deki otelimi beşyüz milyona sattım...
Prensle oturduğum 1 Nisan pokerinde
Monaco ülkesini tapularıma kattım...

VURGUNCU

İnsanlığı unuttum hep haram yiye yiye;
Nice dolap çevirip kazık attım çevreye...
Yıllardır defterleri zararla kapatırken
1 Nisanda yatırdım vergimi maliyeye...

SIFIRCI MELİH

Şimdiye dek notlarım spor totoluk kolon;
Bu gaddar tutumuma veriyorum artık son:
Sıfırdan yukarsını götüremem mezara;
1 Nisanda dağıttım öğrenciye dokuz, on...

TRT. MÜDÜRÜ

TRT. koltuğunda süremedim bir sefa;
Eleştirirler beni haftada yüzbin defa...
Televizyon hem sanat, hem ihtisas işidir;
1 Nisanda görevden ediyorum istifa!...

ASFALT OSMAN

Herkes hayran oluyor şu bendeki çeneye;
Yüzü asık halkımı güldürmeyeyim neye?...
Öyle uydurma değil, biz doğuştan şovmen'iz;
1 Nisanda Fuar'da çıkıyorum sahneye!...

ZEKİ MÜREN

Canımdan çok sevdiğim dinleyenler nihayet;
Ameliyat ettiler beni doktorlar, evet!...
İsviçre'de çok ünlü, özel bir klinikte
1 Nisan 73'te değiştirdim cinsiyet!...

TÜRKÂN ŞORAY

Dedikoduya karşı aşk bizim silâhımız;
Ferhat'la Şirin gibi göğe çıktı ahımız...
Gizli gizli gezmeler, buluşmalar yok artık;
1 Nisanda Rüçhan'la kıyıldı nikâhımız!...

NİLÜFER

Bir iştahım açıldı iki üç yıldan beri;
Et tuttu, yağ bağladı vücudumun her yeri...
1 Nisanda yemeği on öğüne düşürdüm;
Bu bir günlük perhizle kaldım bir kemik - deri!...

İNÖNÜ

Yazın çivilemeyle dalmadan evvel dibe;
Bir rastlarsam bu bahar beğendiğim bir tipe
Çapkınlık yapacağım, ne derlerse desinler;
1 Nisan 73'te duymasın ha Mevhibe!...

ECEVİT

Şimdi bir baba bile anlamıyor oğlunu;
Biz halkla kavrulurken bulan buldu yolunu...
Baktım ki dar gelirli yanaşmıyor çizgime;
1 Nisanda terkettim ben ortanın solunu!...

DEMİREL

Hiç karışmam AP'nin çıktısı girdisine;
Artık ne mazisine ve ne de âtisine...
Aydın Yalçın otursun benim yerime şimdi,
1 Nisanda katıldım Bülent'in Partisi'ne!...

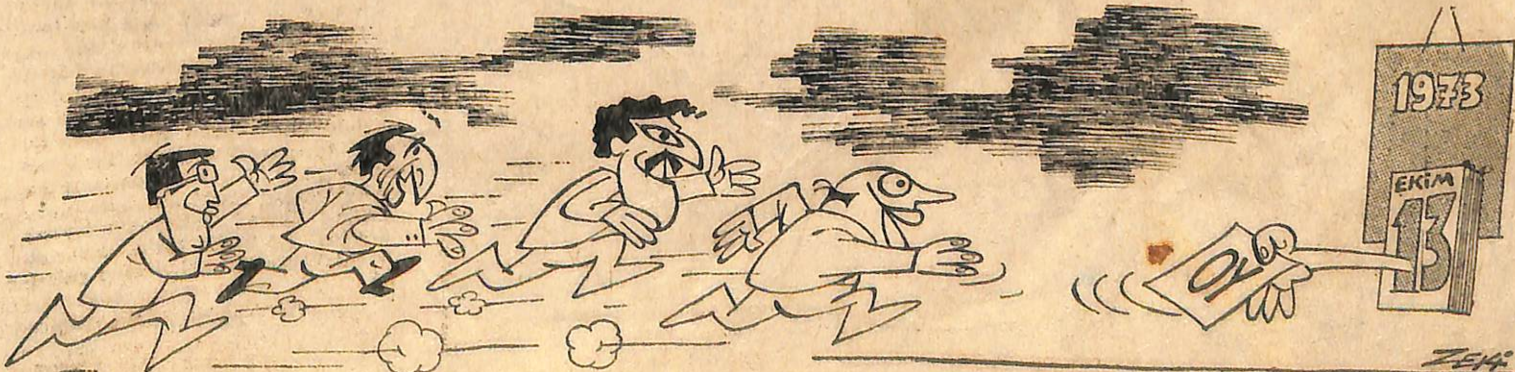
FİGEN HAN

Vamplarla doldu taştı Yeşilçam'ın her yanı;
Kim indirir tahtımdan bendeniz Figen Han'ı?...
1 Nisanda Efes'in Kral Dairesi'nde
Beklerim röportaja Mukadder Özakman'ı!...

1 NİSAN BALIĞI

Düşünen kim bizlerin besin ve sağlığını...
Balık yemeye kalkan yatırır aylığını...
Deveyi hamuduyla yutarken vurguncular
Yesin dar gelirliler 1 Nisan Balığı'nı...

Mukadder ÖZAKMAN

— Seçimlerin tarihi saptandı. —

Mr. Nixson'un Gizli Notları

NURETTİN TÜRKER

«DÜNYANIN YENİ SAHİPLERİ»

«İnsan ve barış... Dünyamızın çekimi olmayan bir kutbuna adanmış milyarlarca insan yüklü bir mıknatıs, yüzyıllardır dileğini kemiriyor. Dün olduğu gibi bugün de, yarın da serenad yapan yüzey, barındırdığı derinliği asla doyuramayacak ve bilim, casus peyklerini artırdığı oranda uygarlığın son noktayı görme huzursuzluğu artacak. Olmak, ya da olmamak... Derken, bizi yenileyen yepyeni bir insan çıkıp geliyor. Bu, umutsuzluğumuzu sevimli kılan en son eserimiz...»

«Bu yeni insan, onsekiz yıl önce doğdu ve halen yaşıyor. Prif. C. Scott'un aylık raporunu sabırsızlıkla bekleyip değerlendiriyorum. Düşünüyorum da neler olmuş bu onsekiz yıl boyunca. 1954 yılında Paris'te yapılan (Dünya Nüfusunun Artışının Önlenmesi) konulu toplantıda şöyle demiş Prof. C. Scott:

— Gönüllü bir ailede 002 Lâser ışınları ile kısırlaştırılan erkeğin karısı bir çocuk dünyaya getirmiştir. Bu çocuk ne kızdır, ne de erkek. İki cinse ait hiçbir işareti yoktur. Yirmidört saatlik bekleyiş sonucu, bu yeni yaratık böbrek ifrazatını göbeğinden yapmıştır. Evet baylar ve bayanlar. Nihayet göbeğinden işeyen insan doğmuştur...

«Bu açıklamadan cesaret alan bir İtalya'lı profesör de «tüp içersinde ceninin teşekkülü» deneyini yazmıştı. Tabiî, bize karşı yapılmak üzere hazırlanmış saldırılar bu açık yürekli ilim adamına yöneltildi ve çeşitli aforoz şekillerine lâyık görüldü.»

«Ruslar hemen harekete geçmişlerdi. İki yıl sonra onlar da 002 Lâser ışınları ile kısırlaştırılan bir erkeğin karısının çocuk doğurduğunu ve erselik görünüşte olan yeni insanın göbeğinden işediğini ilân ettiler. Zamanın başkanları gizli bir toplantı yapmışlar ve çalışmaların müşterek yürütülmesi, yeni insanın

(Bu yazı serisi için C.İ.A.'ya her hangi bir telif ücreti ödenmemiştir.)

ne olduğu anlaşılmadan yenilerinin dünyaya getirilmemesi kabul edilmişti. Onsekiz yıllık süre içersinde de anlaşmaya iki taraf da uydular. Bizim Prof. C. Scott'la, Rus Prof. İvanov tam yetki ile yazışmalarını sürdürdüler. Ve bize getirdikleri haber şu oldu: Yeni insan ergin çağa erdi ve üreme gücüne de sahip olduğunu ispatladı.»

«Tarihî bir karar vermeden —daha doğrusu yeni bir Âdem Baba ile Havva Ana'yı birleştiren elmayı koparmadan— önce; Prof. C. Scott'la, Prof. İvanov arasında teati edilen mektuplardan önemli bulduklarımı özel defterime aynen geçireceğim...»

«MEKTUPLAR...»

«Mr. İvanov»

«Cinsiyet kromozomu üzerinde meydana getirdiğimiz bu gen mutasyonunu milyarda bir raslanabilecek tesadüf olarak nitelendiriyorum. Azizim, her gün bambaşka yetenekler ortaya çıkıyor. Bazı şeyleri ben düşünürken anlıyor ve söylemeye başladığımda, sözümü tamamlamaya kalmadan şunu şunu anlatacaktın değil mi? diyor. Telepatik avcılık diyorum buna. Freud'un meçhul denizinden tek tek dalgalar söküyoruz. Sanki, binlerce mil uzağını görebilen medyum. Bizlerden başka ve üstün olduğunu yıllar önce anladı. Fakat, yaşıtı olan bir kız, ya da erkek karşısında etkilenmemesi çok tuhaf. Acaba henüz erken mi dersiniz? Gece - gündüz televizyon ekranı içersinde tutuyoruz. Duygusallığını açığa vuracak en ufak bir ipucu yakalayamadık. Sabır...»

«Prof. C. Scott»

....

«Mr. Scott»

«Bizim Lâser garipsi, çekingen bir duruma girdi. Bir odaya kapanıp ışıkları yakıyor ve durmadan göbeğini inceliyor. Nedenini soracağım zaman da (sakın yapma bunu) diye aksileşiyor. Gözlerini kapatıp saatlerce ıslık çalıyor. Bu ne demek? Islıklar hiç duyulmamış çeşitten; sanki bir ırmağın gürültülü akışı netleşip kulaklarımızda yansıyor. Dinlendirici, büyüleyici, bazan da tokat gibi çarpıcı sesler. Fransızların bir Lâser alıcısı ile oyun edip etmediklerini araştırıyoruz...»

«Prof. İvanov»

....

«Mr. İvanov»

«Biz karamsarlığımızı viski ile yenmeyi uygun bulduk. Müthiş sevdi. Belirli dozdan sonra bizim Lâser de ıslık çalmaya başladı. Islığın titreşimleri bazı klâsik melodilerin notalarına uyuyor. Kendisine bir seks filmi gösterdik. Çok normal karşıladı ve bizi biraz ilkel buldu. Göbeğini gösterdi. Yeni bir çıkmaza giriyoruz. Bu göbekte göremediğimiz ne var?»

«Prof. C. Scott»

....

«Mr. Scott»

«Bizim Lâser de şimdi votka içiyor. Hayatından son derece memnun. Dün gece birkaç saat ıslık çaldı ve birkaç saat de sessiz dinledi. Ona cevap veren birinin olduğunu söylüyor. Bu sizinki olmasın? Birbirlerimizin sırlarını ele verecek iki yeni insanın yaşama umudu diye bir sorun ortaya çıkabilir. Sonra ne düşündüğümüzü hemen anlayan yetenek... Bu telepatik verinin kaç mil uzağa yayılabildiğini araştırmakla meşgulüz...»

«Prof. İvanov»

....

«Mr. İvanov»

«Sırrı çözdük. Lâser ışınları gen mutasyonu sonucu beyine yeni bir kıvrım eklemiş bulunuyor. Bu kıvrımın daha başka neler getirdiği henüz belli değil. Bizim Lâser de kendisinin bir benzeri olduğunu, binlerce mil öteden bir göbeğin kendisine göz kırptığını şaka yollu açıkladı. Lâboratuvar analizlerine hız verdik...»

«Prof. C. Scott»

....

«Mr. Scott»

«Bizimki, sizin Lâser ile tamamen anlaştıklarını söyledi. Küçük olması nedeni ile kız olması gerekiyormuş. Rus kanı için kötü bir kader. Saatlerce rica ve yalvarışlarımız sonuç vermedi. Hemen hastahaneye kaldırdık. Gülüyor ve bunun ne işe yarayacağını soruyor. Çaresiz kaldık ve bekledik. Göbek kısmı tamamen bir kadın oldu. Lütfen ve çok acele sizinkinin durumunu bildirin.»

«Prof. İvanov»

....

«Mr. İvanov»

«Lâserler kendi kanunlarını kendileri yazdılar, elimizden hiçbir şey gelmez. Bizim Lâser de evlenme kararlarını açıkladı. Göbeğinden şey eden kısmı şişti, tam... ama tam bir Amerikan erkeği oluverdi. Tercih hakkı benimdi diyor. Hani, her şeyi açıklamasaydı zavallıyı fıtık diye kurban edecektik. Eee, azizim desene akraba olmak üzereyiz.»

«Prof. C. Scott»

....

«OLAYLAR NASIL GELİŞTİ?»

«Ruslardan neden ileri olmamız gerektiğini nihayet anlamıştık. Fakat, Rus Prezidyum üyelerinden birinin kolayca ikna edilemiyeceği anlaşılıyordu. Başlık parası diye Amerika'nın yarısını istediler. Biz de drahoma dediğimizde Sibirya'yı gösterdiler. Her iki ülkenin kamuoyu bu pazarlıktan habersizdi. Bugün ise bir karar vermek zorundayız. Çünkü, Lâserler isyan bayrağını çektiler ve ülkelerini terkedebilecekleri tehdidini savurdular.»

«Kızı kaçırmak geleneğini kullanabiliriz. Bu yüzden Rusya ile aramızın ebediyen açılması sorumluluğunu yüklenemem. En iyisi Rusların son teklifini değerlendirmek.»

«Ruslar, düğünün tarafsız bir ülkede olması kaydıyla toprak isteklerinden vazgeçiyorlar. Düğün gizli yapılacağı gibi (zafer Amerika'nın) diye bir seslenis de duyulmayacak. Ve gelin ile damat iki ay Amerika'da kalacaksa, iki ay da Rusya'da kalacaklar. Prensip olarak bu teklifi kabul ettik.»

«Şu satırlarımı yazarken, kesin kararımı da vermiş olacağım. Daha doğrusu düğünün tarihini tesbit edeceğim. Çünkü, bundan böyle Rusya ve Amerika gibi iki ezelî rakip, dünyayı ikisini de temsil edecek yeni insana bırakmayı kabul etmiş oluyorlar.»

«Tabiî herkesin düşünebileceği husussu da anlaşmamıza kaydettireceğim. Yarından itibaren yeni yeni Lâserler ve yeni evlenmeler için iki taraf da çalışmalarına hız verecek. Torunlar ise iki ülkenin de vatandaşları olacaklar.»

«BARIŞ GELECEK Mİ?»

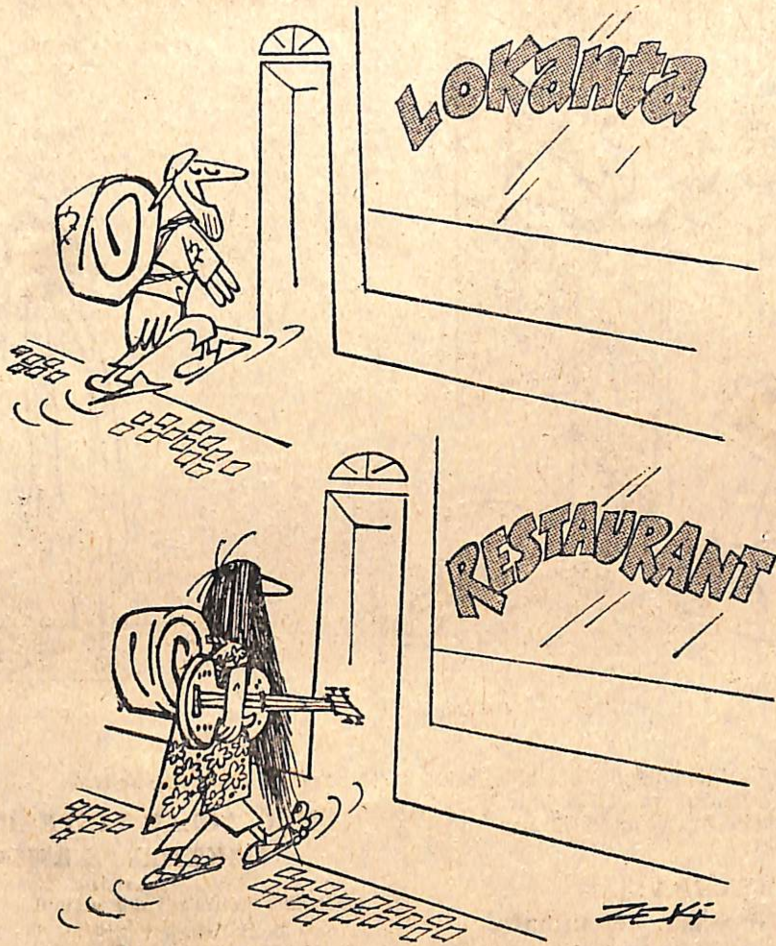
«Dünya nüfusunun artış hızı başka bir yöne çıkıntı yaparak yine artmaya devam edecek. Sanırım Lâserler çoğaldıkça, biz —ne kadar doğruysa— normal insanlar ortadan silinmemek için birbirimizi daha iyi anlamaya gayret edeceğiz. Ve bizim torunlarımıza öğretmemiz gereken şeyleri, onlar bize kazandırmış olacaklar. Zaten, (dünyanın tersine dönmesi) de başka türlü olamazdı. Ve onlar da radyoaktiviteden gıdasını alan bir nesil yaratana kadar daha uygar torunları özleyecekler.»

«Beyaz Saray. Mart/1973»

Nurettin TÜRKER

YE TEPE TEPE!

YERLİ VE YABANCI TURİST!

Modern Atasözleri

— K —

* Kırkından sonra evleneni karısı saz çaldırır, oynatır...
* Kıssadan hisse senedi al, kârı çok!
* Kışın paltosuz, yazın mayosuz yola çıkma!
* Kışın soba al, yazın buzdolabı.
* Kıy akçeye, gir genç kızla gerdeğe. Yaşın geçkin olsun varsın, cüzdanın dolu olsun da...
* Kızını kendi haline bırakırsan diskoteğe gider, karını kendi haline bırakırsan butiğe girer...
* Kızını dövmeyen, «Hârika çocuk» diye över.
* Kibarın düşkünü, maksi giyer kış günü.
* Kime iyilik ettinse kapını iyice kilitle. Ayağı alışır, sen yokken de istediğini almaya çalışır.
* Kimi anasını sever, kimi kızını. Kimi parasını ister, kimi sevdasını...
* Kimi yağından yiyemez, kimi yavanlığından, kimi kibarlığından yemez, kimi pahalı olduğundan...
* Kimse malım pahalıdır demez. Ama ucuzlamasın diye denize döker.
* Komşu komşuya şahit olur...
* Koyun can derdinde, insan kurban...
* Köpeğin sokakta başıboş gezeni ahmaktır, ne bulursa yer; akıllı olanı Avrupa markalı mamadan başka bir şey yemez, kucakta gezer.
* Köprüden geçinceye kadar işçiye usta, köylüye ağa denir; milletvekili seçilinceye kadar seçmene «sayın» diye hitap edilir...
* Kör şeytan melek hanımı bile baştan çıkarır; kırkından sonra mini etek giydirir, piyasaya çıkarır!
* Kör, topal makbulüm; zengin olsun yeter!
* Körler memleketinde şaşılar yönetici olur.
* Köşkün gecekonduma bakar, çalımın beni yakar!
* Kötü söyleme eşine, para yetiştiremezsin nafakasına...
* Kul şaşar, efendi şaşmaz. Kadınların naylon çorabı kaçar, erkeklerinki kaçmaz!
* Kulağı bende, gözü dilberde. Eli cebimde, ayağı evimde...
* Kurt dumanlı havayı, kömürcü karlı havayı sever...
* Kurt kocayınca horoza bile söz dinletemez!
* Kürda: «Ensen neden kalın?» diye sormuşlar. «Siyaset Kırkpınarında çok elense yedim de ondan!» demiş...
* Kurt, sandıktan çıkıncaya kadar kuzu postundan çıkmaz!
* Kurunun yanında yaş da yanar. Üç beş vurguncu yüzünden herkes bütün varlıklılara şüpheli gözle bakar...

Erhan TIĞLI

YELPAZE YAYILIRKEN...

★

BAYILIRIM iri lâflara. Hele büyüklerimizin bizler için nasıl çalışmakta ve her şeyi toz pembe etmekte olduklarını anlatmak için kullandıkları zaman...

«Toplum yararı» öyle lâfların en irilerinden biridir.

«Reform» bir başkası.

«Rejim» keza.

(Rejim deyince aklınıza hemen mahkemeli, jandarmalı, polisli politik düzenler gelmesin. Her şeyin düzenine rejim denilebilir. Suyun ve toprağın bile.)

İşte geçenlerde kabul edilen bir kanun maddesinde bu güzel sözlerin hepsinin kullanıldığını görünce keyiften altı köşe oldum.

Orman Kanununu değiştiren söz konusu maddeye göre «su ve toprak rejimine zarar vermeyen, orman bütünlüğünü bozmayan, tarla, bağ, meyvelik, zeytinlik, fındıklık, fıstıklık gibi çeşitli tarım alanlarında veya hayvancılıkta kullanılmasında toplum yararı bulunan otlak, kışlak ve yaylak haline gelmiş yerler» orman sınırları dışına çıkarılıyor.

Gelin de keyiflenmeyin şimdi! Bir de hiç reform yapılmıyor diyorlar...

İnsaf buyurun, şu madde başlıbaşına bir reform değil midir?

Ormanlar, bilirsiniz, ulusal servet sayılır. Onun için buraların korunmasına karar verilmiş, orman sınırları içinde kişilerin kendi yararlarına kesim, yeyim, aşırım, apartım, kopartım falan yapmaları kanunla yasaklanmıştır.

Oysa ulusal varlıkların korunmasına aşırı titizlikler gösterilmesi toplumumuzun mâruf ve muteber birçok çevrelerinde tedirginlikler uyandırmaktadır.

Düşünürseniz, nedir ki yâni orman? Kütüklerin yan yatacağına dik durduğu, içinde türlü hayvanatın dolaştığı, medeniyetin çirmediği yer demek değil midir? Kızdıklarımızı «orman kibarı» diye alaya almaz mıyız? Öyleyse oraları bu kadar koruma gereği nereden çıkmıştır?

Evet, orman kibarı olmayan gerçek kibarlarımızdan bazıları ormanlık bölgelere girip oralarda çeşitli işler tutmak istiyorlarsa, böyle bir alkışlanacak dilek niçin engellenmeli? Ne anlamı var orman sınırları diye kanun duvarları çekmenin o türlü saygıdeğer kişilerimizin karşısına?

Hiç anlamı yok efendim! Daha doğrusu, üstünde derinlemesine durursanız, çok vahim bir anlamı var. Cumhuriyetimizin kuruluş dönemlerinde yönetimin içine nasılsa karışmış sapık fikirli melunların işleridir bunlar hep! Hesaplı kitaplı şeytanlıklardır ve toplumun izi ne kadar çabuk kazınırsa kârdır.

Gerilere gerilere atarsınız bütün duvarlar gibi orman sınırlarını da. Orman kibarı olmayan kibarlarımızın işlerine gitgide daha geniş alanlar açarsınız. Dik duran kütüklerin pek çoğu devrilse de, işbilir kişilerimizin belleri büsbütün doğrulur ya!

Ondan sonra?

Ondan sonrası toz pembe:

Ormanlar bağ olur!

Üzümünü yer, nereden geldiğini sormayız.

Ormanlar meyvelik olur!

Ağzının tadını bilenler için bol bol armut yetiştiririz. En iyisinden.

Ormanlar fındıklık fıstıklık olur!

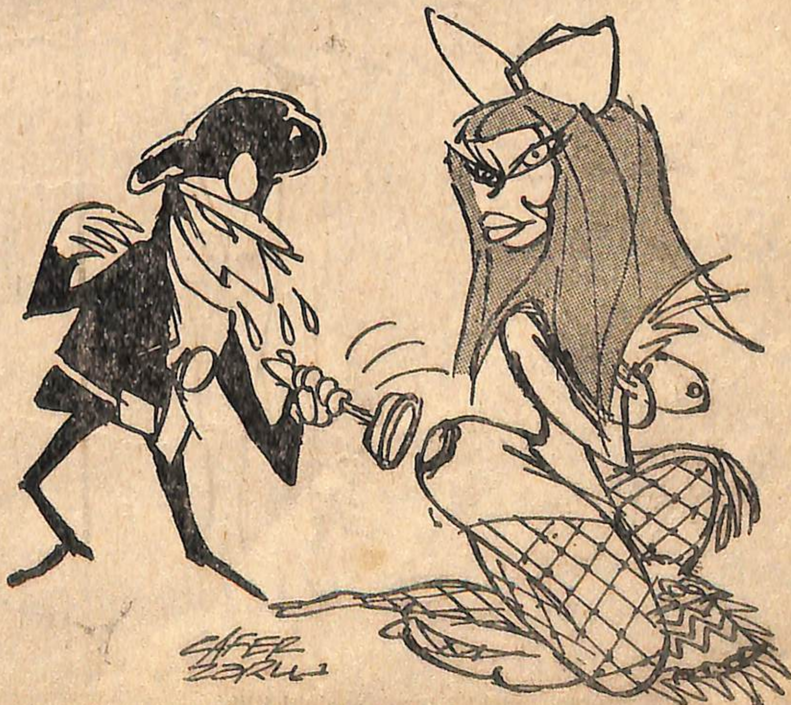
Yiyen semirir, yiyen semirir...

Baksanıza, orman sınırları dışına çıkarılan alanlar yalnız üzüm, armut, fındık fıstık gibi bitkisel ürünlerle ilgili bölgeler değil; hayvancılığa yarayacak yerler de özgürleştiriliyor. Otlaklar ve yaylaklar çoğaldıkça çoğalmakta. Hayvanlarımız daha rahat otlayacak, daha geniş yerlere yayılacaklar.

Hem de yurdumuzda orman bütünlüklerini bozmadan, su ve toprak rejimlerine zarar vermeden gerçekleştiriliyor bu hamleler.

Daha ne reformu istiyorsunuz?

Refik ERDURAN

— Belediye, piliçlere damga vuracak. —

— Yapma Hüsnü, beni çırılçıplak sokağa atma!..

YEDİ

PAZARTESİ :

Elbise olmasa da...

Allah razı olsun şu modacılardan. Hani onlar da olmasa, hepimiz birer Âdem Baba olup çıkacağız. Onların yenilik diye bulup ilân ettikleri, bizim beraet kararımız oldu: «1973'te deri, iç çamaşırına girdi.»

Sağolsunlar, varolsunlar. Neyse ki sayelerinde bir iç çamaşırı bulabildik deriye.

Kala kala ölmeyecek kadar bir aş bulmak kaldı geriye!

SALI :

Birbirimizi kıracağız

Başta ayakkabı olmak üzere giyecek maddelerinin pahalılığından şikâyet ederken açıklama yapıldı: «Ticaret Bakanlığı pahalılıkla mücadele için geniş yetki istiyor.»

Henüz sevinmemize kalmadan ayakkabıcıların kongresinde şu karar alındı:

«Kunduracı esnafı kanserle savaşa devam edecek.»

İlgili tarafların amaçları da, hedefleri de bir. Bir amma, düşman sorununda bir karışıklık var galiba.

Baksanıza esnaf deri ve kösele fiyatlarını bırakmış hastalıkla uğraşıyor, Ticaret Bakanlığı geniş ithalât yetkisi koparmaya çalışıyor.

Sağlık Bakanlığını sorarsanız, pek sesi çıkmıyor ya, Allah bilir o da ayakkabı fiyatlarını düşürmeye uğraşıyor.

ÇARŞAMBA :

Ne kasa, ne muhafız

Brüksel'de bir şirketi soyan kasa hırsızları, durmadan değer kaybettiği için Amerikan dolarına el sürmeden çıkıp gitmişler.

Eee, kala kala kazaya belâya şerbetli kaç ülkenin parası kaldı yeryüzünde?

Amerika'nın doları, bir de bizim liramız.

Dilediğin yere bırak gez toz, dön dolaş, koyduğun yerde eksiksiz bul gene. Ne kasa, ne koruyucu gerek. Zira değer kaybetmekten başka bir işe yaramaz ki mübarek!

PERŞEMBE :

Başka türlüsü olmaz

Eli tesbihli yaşlı bir adamın resmini koyan gazete, habere fiyakalı bir de başlık kondurmayı unutmamış: «Üfürükten servet yaptı.»

Servet dediği koskoca bir apartman... Beş katın beşi de kirada. Ne sıva dökülmesi var, ne en küçük bir hasar yıllar önce yapılan bu binada.

— Nasıl yaptınız? diyorlar, cevap veriyor:

— Üfürükten yaptım!

Şu işin hikmetini bizim inşaatçılara da öğretsene a dedecik...

ÜNLÜ ADLAR LİSTESİNDEN DAKTİLO NERMİN

Adı sanı belirsizdi doğduğunda
Anası belli babası belli
Sonra büyüdü sokaklarda
Eti budu gelişti
Liseden sonra
Bankaya, oradan bir yere girdi
Şimdi adı daktilo Nermin
Gelip geçen
Her gelip geçen
Tuşuna bastı, kulağını burdu - çevirdi.

UYU DİYEN BİR GÜZELİN ÇAĞRISINA AYAK UYDURUNCA...

Aman hazıra konayım, dedim hazır boş im
Ciğer değil, kebap değil, göğüs değil taş im
Yoksul bir çingenesin sen, neyine gümi zurn
Aşk belâsına yanacak bu zavallı baş imi
Gidelim yıkanalım âredelim hem belâdan
İşler yaş çıktı dostum, bak, hamamda kırık kurna
Aman hazıra konalım dedik, hazır boş imiş
Uyu gel diyen güzele biz ayak uydurunca

— Onun yaptığı köpeklik ama.. seninki itlik!..

TROLEYBÜS DURAĞI

— Elektrik tasarru

Yazısız

AKLIMI SANA TAKTIM BANKACI AYSEL

Sana hesap yatırırken
Çok küçük «hesabı câriyeden»
Elim ayağım titriyor, başım dönüyor
Aman bir sıcaklık senden
Aman bir rüzgâr Aysel
Nefesim kesiliyor, yangın geliyor
El kazanıyla aş kaynatılır mı
Çalı - çırpı baş kaynatılır mı?
O kadar Aysel.

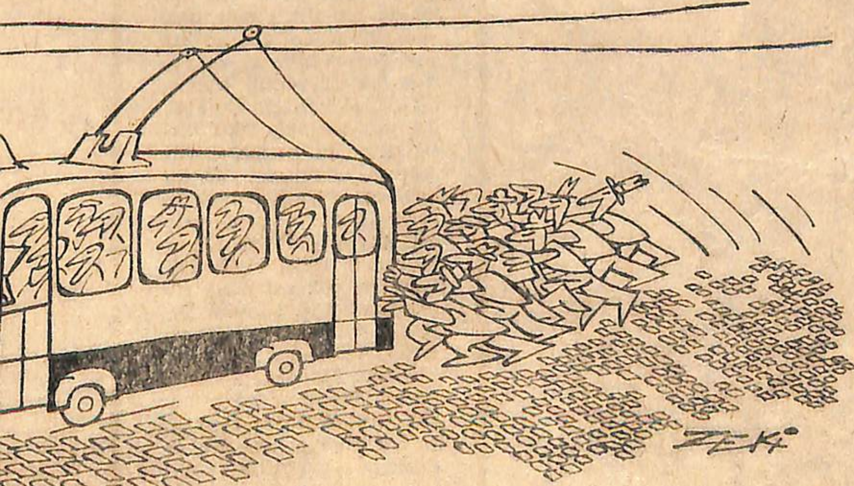
Akşam üstü işten çıkınca
Hep peşine takılıyor senin
Yetmişlik delikanlılar Aysel.

KORUK HELVACI İMAM KIZ OLMAZSA BEN DURMAM DEĞİL Mİ HÜSNİYE?

P.T.T. tellerinde akşam - sabah
Sesi soluğu dolaşır
Foto roman okur dalaşır
Gönlünde Ediz Hun'lar, Tarık Akan'lar
Mine'ler, iplikler yaradana yan bakanlar.
Adın dillere destan oldu Hüsniye

Doktora dediler varmadın
Bilmem kime, olmadı
Sonunda ellibeşlik kocan
Nasıl varırsın sen, nasıl sen ona?
Başın kel diye.

H. Zekâi YİĞİTLER

...alk benimsedi. —

— Yaza kadar yanmam lâzım sevgilim!..

Demirle, çimentoyla yapıldığı söylenen binalarımız, üfürdün mü yıkılıyor da hemencecik!

CUMA :

Benzerlik olunca

«Hükûmetler deviren dev şirket» başlığının yanında İTT'yi görünce bizim İETT'den bahsedildiğini sanarak neye uğradığımızı şaşırdık önce. Neyse sonradan anladık İTT'nin Amerikan şirketlerinden biri olduğunu. Bu şirket yüzünden bugünlerde Şili'nin başı dertteymiş de, hükûmet kalmakla düşmek arasında bocalayıp duruyormuş da, falan.

Rahatladık bayağı. Oradaki İTT. ile bizim İETT. arasında birçok noktadan benzerlik bulunmasına rağmen rahatladık. Zira kimse itham edemez «Hükûmetleri devirmek» le İETT'yi... Onun derdi zoru iflâs ettirmektir bizim Belediyeyi!

Ülke sorunlarına hiç karışmaz..

CUMARTESİ :

Hani bir de...

Güreşçilerimizin Tiflis maceralarını hatırlarsınız.

Hani gidip birçok karşılaşmalar yapmışlardı da, dönüşlerinde Güreş Federasyonu Başkanı, «İkinci olduk» demişti.

Nedeen sonra öğrenilmişti dereceye giremediğimiz. Basının saldırıları karşısında iyice bunalan aynı başkan bu kez, «Güreşçiler bana ne söylediyse, size onu açıkladım» diye değiştirmişti bir önceki sözlerini.

Meğer kendi gitmediği için, kaçıncı olduğumuzu dönüşte kafilede bulunanlara sormuş. Sormuş ya, ne kafile başkanı cevap vermiş, ne takımın antrenörü... Onlardan ses çıkmayınca, bir güreşçi bulup ona sormuş kaçıncı olduğumuzu. «İkinci olduk» demiş, ne yapsın adamcağız da inanıvermiş bu söze.

Şimdi Bulgaristan'da yapılan uluslararası bir karşılaşmadan dönen ve bu müsabakalarda pek varlık gösteremeyen güreşçilerimiz, kendilerini şöyle savunuyorlar: «Güreş kaidelerinin değiştiğini bile Sofya'da, müsabakalardan sonra öğrendik.»

Kaçıncı olduğumuzu bilmeyiz. Değişen kuralları bilmeyiz. Hani bir de

müsabakanın yapılacağı yerle tarihini bilmesek... Hiç olmazsa yollarda sürünmeyiz!

PAZAR :

Olsa...

İnsan beyni sanıldığı kadar hassas değilmiş.

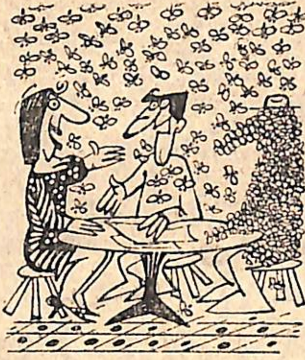
Kimbilir, belki de haklıdır, bu görüşü ileri sürenler.

Hassasiyetin zerresi olsa içiçe yaşayabilir miydi ağlayanlarla gülenler?

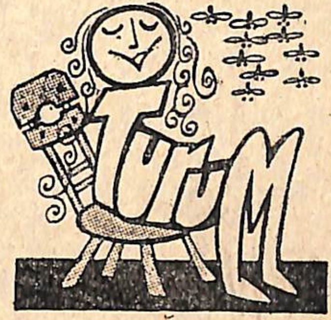
Vedat SAYGEL

— Aman bırak şu jimnastiği... Sen zayıflayacağına ben zayıflıyorum!..

AÇIK BİR TUTUM

(Bu oturumda açık olarak oturanlar: Belediye Sinek Mücadele Reisi Ârif Güve, Kimyager Sinekoloji Uzmanı Dr. Neclâ Filitsıkan, Sineklere Ölüm Cemiyeti Başkanı Haydar Anofel.. ve bunların karşılıklı konuşmalarını ayarlamak için oturumu yaptıran ben...)

İLK sualimi Belediye Sinek Mücadele Reisi Ârif Güve'ye soruyorum:

«— Arif bey önümüzdeki yaz sezonunda sinek mücadelesi bakımından neler düşünüyorsunuz?»

«— Efendim... Öhö... Sinek muhakkak ki çok tehlikeli bir hayvan olarak tanınır. Mücadelemizi on senedir bu maksatla ciddiye almış bulunuyoruz. Bir sinek bir inek kadar büyük olmadığına göre, göze çabuk ve net olarak görünmeyebilir. Fakat, esas dâvamızda ve bunun muvacehesinde sineğin tevlit edebileceği tehlikelerden kendimizi korumamak istemediğimizi söylemedim. İlâç ve klorlama sayesinde geçen sene 686967684749 kilometre araziyi kontrol altına aldık. Bu konuda yeterli araçlarımız yoktur. Sinekler bizden kalabalıktır. Geçen yaz sinek ısırmasından kaşıntıya uğrayan 356778 kişi bize müracaat etmiş, bunlardan 456 kişisi başarıyla kaşıntıdan kurtarılmıştır. Sineklere dur demek doğru olmadığı gibi, durma demek de doğru olamaz. Gayemiz daha çok sineği öldürmektir. Açılan lâğımlar ve pis sular yüzünden binlerce sinek beş kuruş kira vermeden barınmaktadır. Bu çok sinir bozucu duruma çare bulmak gayesiyle geçenlerde yaptığımız oturumda sinek hücumu yüzünden birçok delegemiz mahsur kalmışlardır. Tahsisat ve tesisat azdır. Bu yaz maalesef geçen yıla oranla onbeş milyon fazla sinek piyasaya çıkacaktır. Vatandaşların da sinek avlamada bize yardımcı olmalarını isterim. Ben kendi hesabıma beşyüz kadar sinek avlayacağımı garanti edebilirim. Netice lehimize olabilir, fakat olmayabilir de...»

İkinci sualimi sayın Kimyager ve Sinekoloji Uzmanı bayan doktor Neclâ Filitsıkan'a sordum:

«— Neclâ hanım bu hususta sizin fikirleriniz?..»

«— Bir yerde sinek antiseptik bir hayvandır. Ayaklarındaki bakteriler sayesinde birçok bakımdan etranajol durumlar arzeder. Bir sineğin bir günde 890 km. yol aldığını söylersek ne yapmış oluruz?... Tedbir diyorlar... Ne kadar komiktir... Ben bir sinekolok olarak hayır diyorum... Tedbir olamaz...»

Lâfa Ârif bey karıştı:

«— Hamfendi birkaç kitap okumuş olmanız ve bacaklarınızı açmanız bu dâvayı doğru bildiğinizi ispat etmez. Sineklerle savaşmayalım mı diyorsunuz yâni?...»

«— Peki, belediye ne yapmıştır? Küçükköy'de otuz çocuk sinek hummasından yatmaktadır. Herkes yere sigara paketi atmaktadır. Yalan mı?...»

«— Tabiî yalan... Sinekler daha çıkmadılar. Unutmayın ki onlar sezonu 5 Mayısta açarlar. Bilmiyorsanız öğrenin hamfendi...»

«— Ha.. ha... Çok tunafsınız... Bir kere kara sinek ile sivrisineği ayıramıyorsunuz. İşte sizin gibi bilgisizler yüzünden...»

«— Lâfınızı iade ederim hamfendi... Hem siz karasinek ile sivrisineği ayıracak kadar şey misiniz bakalım...»

«— Küstahsınız. İşte o kadar...»

Ben araya girdim:

«— Rica ederim esas dâvamızdan ayrılmayalım. Siz biraz nefes alın. Teriniz kurusun. Siz bu işe ne dersiniz sayın bay Haydar Anofel?»

Haydar Anofel eliyle yanağına konan bir sineği öldürürken bağırdı:

«— Sineklere ölüm! Bu bizim parolamızdır. Bu sebeple ve bilhassa ticarî gayeyle açtığımız onyedi aeresol fabrikası bugün

değilse bile öbür gün bütün sineklerin canına okuyacaktır. Halk canla başla bu ilâçlarımızı almaktadır. Senede beş milyonluk bir ciromuz olmuştur. Bu sezon her eve bir Aeresol parolamız olacaktır. Filit sıkılmayan bir evde tabiî ki sinek olur. Sinekler ne kadar ürerse biz o kadar ilâç satarız. Sineklere ölüm cemiyeti olarak her vatandaşın cebine bir küçük tip filit çıkarmak için çalışmalarımız hızlandırılmıştır. Sineksiz memleket, kıymasız böreğe benzer. Ben hamfendi ve beyefendinin fikrinde değilim. Bir memleket sineksiz olamaz.»

Neclâ hanım sinirle atıldı:

«— Siz sineklere ölüm derken cebinize girecek parayı düşünürsünüz. Ayrıca yaptığınız ilâçların hepsi hilelidir. D.D.T. yerine içine P.T.T. koyuyorsunuz. Sizi bu açık oturuma getirende kabahat zaten.»

Haydar Anofel bu sözlerle yerinden sıçradı:

«— Çok cahilsiniz bayan Neclâ. D.D.T.'nin modası artık geçmiştir. Çünkü sinekler D.D.T.'ye muafiyet kazanmışlardır. Şimdiki ilâçlar o kadar tesirli ve o kadar palavradır ki, bir odanın içine biraz sıkılan bir Aeresol odanın havasını mis gibi kokuttuğu gibi sinekleri de daha sıhhatli ve daha çevik yapar.»

«— Ağzınızla itiraf ettiniz. Demek ki bu ilâçlar uydurmadır.»

Lâfa Ârif Güve de karıştı:

«— Ben de burda hamfendinin yanındayım. Nedir bu ilâçlar? İçine koyduğunuz biraz kolonya ve bir parça metsefenol, yalan mı?...»

«— Doğru olabilir, maksat sinekleri temizlemektir. Ama odanın havasını mı bozalım? Cevap versenize!...»

Neclâ hanım atıldı:

«— Bir sinek onbeş saniyede öldüğüne göre sizin sıktığınız ilâç kaç saniyede kokusunu kaybeder?»

«— Beş saniyede. Fakat maliyete yüklersek halk almaz. Bu yılki kutular hem daha büyük hem daha fiyatlı olabilir. Fakat halk alacaktır.»

Ben lâfa karıştım:

«— Esas dâvamızdan ayrılıyoruz. Maksadımız neydi?»

Ârif bey cevap verdi:

«— Sinek... (Haydar beyi göstererek:) Fakat bu ineek...»

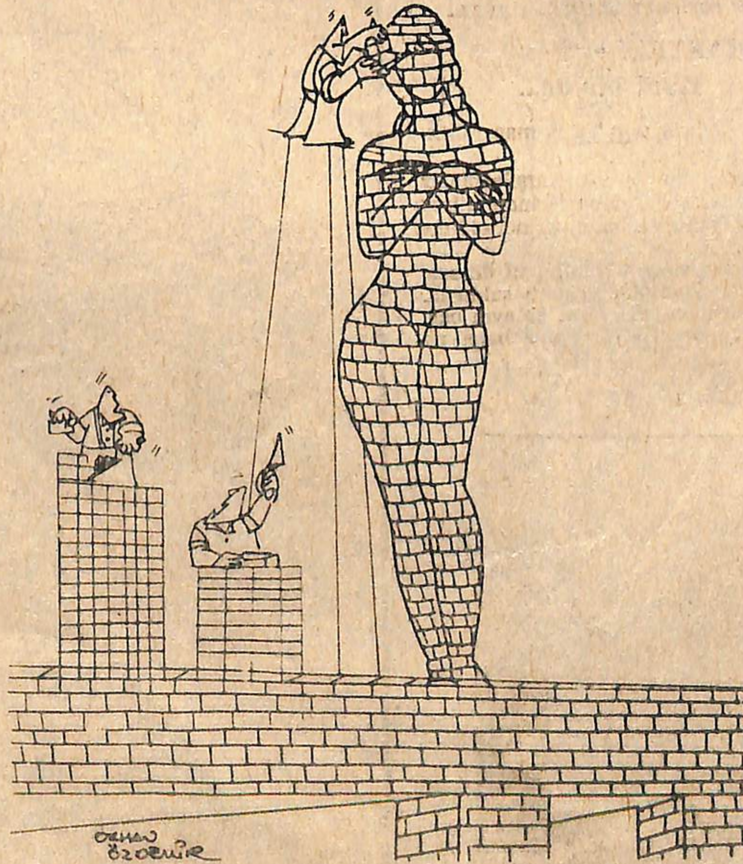
Haydar bey oturduğu yerden bir tekme sallarken:

«— İade ederim. Erkeksen dışarı çıkalım!»

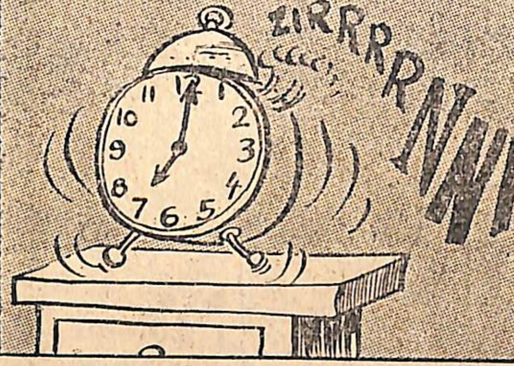
Hâdise çıkmasına mâni olmak için ikisini de tuttum:

«— Rica ederim, burası ciddî yer. Şimdi şöyle bir konuştuklarımızı özetlersek, İstanbul'un bu yaz sezonunda iki misli bir sinek istilâsına uğrayacağını, eldeki vasıtaların yeterli olmadığı, halkın daha senelerce kaşınacağı, bir sineğin günde 890 km. yol aldığı, bu sene piyasaya daha büyük boy ve daha kokulu ve pahalı aeresoller çıkarılacağı, bunu imâl eden firmaların kârının daha çok olacağı, gece gene sivrisinek vızıltısı içinde bir türlü uyuyamıyacağımızı, bol sinekli bir yaz geçireceğimizi ve netice olarak yetkili kimseler olarak sizlerin bu açık oturum sonunda fikir birliği ile bu neticeye vardığınızı anladım. Ve bu böyledir... Burada açık oturumumuzu şereflendiren sayın Belediye Sinek Mücadele Reisi bay Ârif Güve'ye, çok sayın ve güzel Sinekoloji Uzmanı Dr. Neclâ Filitsıkan'a ve sayın Sineklere Ölüm Cemiyeti Başkanı Haydar Anofel'e alenen teşekkür eder, bütün vatandaşların sineklere karşı gene teke tek ve erkekçe savaşmalarını tavsiye ederim.»

Suavi SÜALP

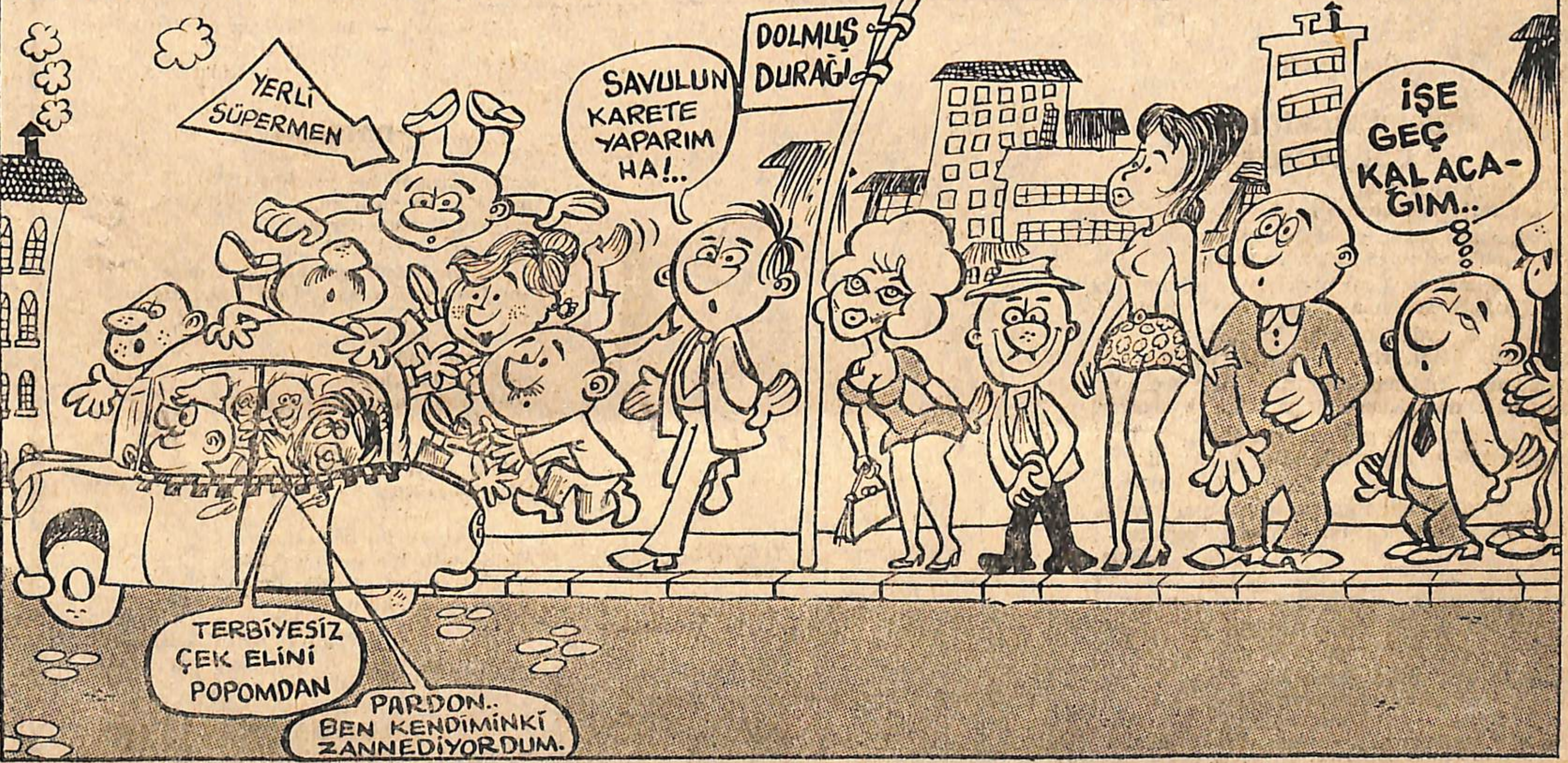

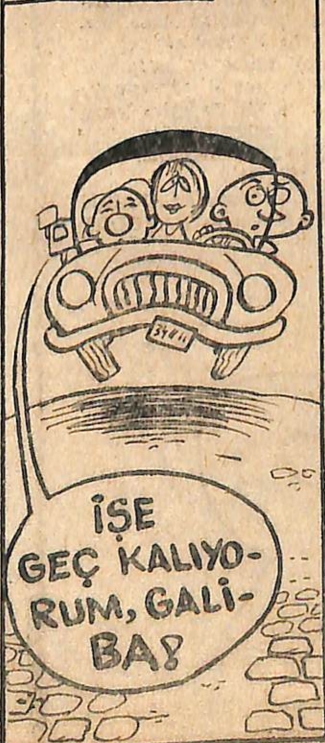
— Memet! Bak, usta yine sanat yapıyor!..

NE ŞEHİTTİR NE GAZİ...
ZIRRRRRNNN

SAAT 7.05
EYVAH İŞE GEÇ KALACAĞIM
NNNNNNNNN

SAAT 7.25
İŞE GEÇ KALIYORUM

SAAT: 8
YERLİ SÜPERMEN
SAVULUN KARETE YAPARIM HA!..
DOLMUŞ DURAĞI
İŞE GEÇ KALACAĞIM..
TERBİYESİZ ÇEK ELİNİ POPOMDAN
PARDON.. BEN KENDİMİNKİ ZANNEDİYORDUM.

SAAT: 8.30
İŞE GEÇ KALIYORUM, GALİBA!

SAAT: 8,5
NEYSE İŞE TAM VAKİTDE GELDİM
DAİRE

VE DAHA SONRA...
BUGÜN GİT YARIN GEL
HOORR
İŞBAŞI YAPTI NİYAZİ
SON

Sizin için

Yazısız
(Ömer SERVİ)

— Bu politikacı da hep böyle yüksekten atar!..
(Nuri BİLGİN)

LÜZUM KALMADI

Geçenlerde umumî bir tuvalete gittim. Tıklım tıklım doluydu. İhtiyar bir adam, belindeki kuşağı gireceği tuvalet kapısının koluna bağlamış, belinden çıkarmak için dönüyor, dönüyordu.

İçerdeki şahıs da işini bitirmiş dışarı çıkmak istiyor fakat çıkamıyordu. Bu sırada ihtiyar adam kuşağını çıkarmıştı. Tuvaletteki genç çıktıktan sonra:

— Sıra sizde buyur dede, dedi.

İhtiyar adam sarardı, morardı ve pantalonunun paçalarına bakarak:

— Lüzum kalmadı lan, dedi.

Ahmet AKALIN
Helvacılık Cad. No: 44
Elmalı/ANTALYA

HALTERCİ ÖĞRETMEN

Ortaokulda resim hocamız spora çok düşkündü. Her derse girişinde masayı bir iki sefer kaldırmayı âdet edinmişti.

Bir gün yine onun dersi vardı. Teneffüste masanın çekmecesine, çocukluk bu ya, oldukça büyük bir ağırlık koyduk ve güzelce kapatıp yerlerimize oturduk.

Resim hocamız içeriye girdi, ders defterini ve yoklama fişini kenara koyarak masayı kavradı, fakat nafile... Bir iki hamle daha yaptı ve sonunda:

— Bugün iyi değilim çocuklar! diyerek derse başladı.

Mahsule GÖKAY
Kireç Nahiyesi İlkokulu Öğretmeni DURSUNBEY

MEMUR MÜZİĞİNDEN BİR DEMET

«Çarşambayı sel aldı»
Maaş farkları mahşere kaldı.
«Ben gamlı hazan sense bahar»
Lüks oldu memura kabak ve hıyar.
«Bir ihtimal daha var o da ölmek mi dersin?»
Muz'a fazla sulanma sonra ayvayı yersin.
«Nereden sevdim o zalim kadını»
Unuttuk şimdi artık sütün, etin tadını.
«Ağlamakla inlemekle ömrüm gelip geçiyor»
Kemerler de tutmaz oldu pantalonlar düşüyor.
«Sevemedim kara gözlüm seni doyunca»
Bekleyeceğim maaş farklarını daha yıllar boyunca.
«Hicran yine hicran mı bu aşkın sonu böyle?»
Dertsiz, gamsız, kedersiz günümüz geçmez şöyle.
«Söyleyin yıldızlar sevgilim nerde?»
Her gün başka palavra dinleriz haberlerde.
«Devâ bulmayacak mı kalbimdeki bu yara?»
Eskiden bostan idik şimdi döndük hıyara.
«Hicran oku sinem deler»
Bizim bu halimize kargalar güler.
«Evlerinin önü nane maydanoz»
Perişan halimizi görmez oldunuz.
«Gel güzelim geçelim biz bu sevdadan»
Yemmek kaderimizmiş kazık ile ayvadan.
«Güle sorma o bilmez aşkı, sevdayı, neşeyi»
Hırsıza sor, soysuza sor entrikayı hileyi.
«Son hâtıra aşkından kalan bir sarı saçtı»
Ayın onikisinde çocuklar evde açtı.
«Sazın gibi al sineme vur kalbimi inlet»
Keçileri kaçıracak böyle giderse millet.

Ş. HAKAN TUĞ
Ziraat Bankası — ANTALYA

HATIRLAMAZ OLUR MU?

Kadın, kocası aleyhinde boşanma dâvası açmıştı; mahkeme huzurunda anlatıyordu:

— Efendim, kocamın benimle meşgul olmaya ne vakti var, ne de arzusu. Varsa koşu, yoksa koşu. Koşular peşinde şehir şehir dolaşır. Bütün müşterek bahislere girer, bütün parasını bu uğurda harcar. Bana karşı o kadar alâkasız ki evlendiğimiz günü bile hatırlamadığına eminim.

Kocası hemen atıldı:

— Ne münasebet, hatırlamaz olur muyum. Pekâlâ hatırlıyorum. İzmir'de Yıldırım isimli atın birincilik mükâfatını kazandığı gün evlenmiştik.

M. Sait KIRBAĞ
E.K.İ. İnzibat Âmiri
Bartın/AMASRA

— Kızıma bakmaya utanmıyor musun?!.
(Tayfur ŞAPOLYO)

DALGINLIK

Gözüm ısırıyor bir yerden
Ama, kim bu yaşlı adam
Tanıyorum, ama nereden.
....
Düşündüm, düşüncem bin altın değer
Tanıyamadığım adam, bizim pedermiş meğer.

Ya o çıtı - pıtı kız
Bakışı bir ahû
Sonradan hatırladım,
Mesai arkadaşımmış yahu...

Amma da dalgınlaştım
Az daha ayıyı bir dost sanıp
Selâmlaşacaktım...

Bu hallere de mi kalacaktım.
Evimde tatlı bir uyku çekerken
«Eyvah, eve geç kaldım» deyip
Feryadı basacaktım...

ATTİLÂ KANBİR
Plevne M. 6. Muh. No. 139 — Ank.

SIHHATİNİN İŞ'ARI

Bir İstanbul dönüşü Karadenizli tüccar arkadaşla samimiyetimiz daha da artmıştı. İş icabı Ankara'da yollarımız ayrıldı. Arkadaşım Adana istikametine, ben ise Bayburt'a devam ettim.

Arkadaşım Adana yolunda trafik kazası geçirerek hastaneye kaldırılmış ve bir fırsatını bularak bana bir telgraf çekmiş:

SIHHATİM TEHLİKEDE, SIHHATİNİN İŞ'ARI.

İlhami ÇAKMAK
Süslen Mağazası — BAYBURT

DÖRT DÖRTLÜK SÖZLER

İşinize yetişemiyorsanız, siz de benim gibi koşun. — **Maratoncu Hüsnü.**
Ağızlarda sakız olmaktan bıktım — **Reform**
Bakmayın, utanıyorum. — **Ayna**
Beni bayramdan bayrama yersiniz demedim mi? — **Et**
Sayamazsın demedim mi? — **Yıldız**

Naci SERDAROĞLU
Arpaçay Lisesi İngilizce Öğretmeni
Arpaçay/KARS

(Haldun ULUSOY)

ADLİYEDE işim vardı. Zabıt kâtibi arkadaşımı görecektim.

Mahkemeler daha çalışmaya başlamamıştı.

Asliye Ceza Mahkemesinin salonunun kapısında, genç, güzel, alınlı ve biraz da çalımlı bir kız duruyordu. Yanındaki yaşlıca kadın da annesiydi muhakkak. Yıkılan camiin ayakta kalan mihrabına benziyordu. Yaşlanmıştı ama, çökmemişti daha. Kızı ile arasındaki yaş farkını makyajla kapatmaya çalıştığı göze çarpıyordu.

Elindeki çantayı görünce, her ikisi de beni avukat falan sanmış olacaklardı. Söze önce geçkin taze başladı:

— Efendi oğlum, ne zaman başlayacak şu zırıltı?

— Ne zırıltısı abla?...

— Mahkeme ne diyorlar adına, açılmayacak mı hâlâ? Kadı ne vakit oturacak yerine?

— Dokuzdan önce başlamaz zannederim. Erken gelmişsiniz. Saat daha sekizbuçuk. Yarım saat var.

— Benim alafrangaya aklım ermez ki. Şimdiki saatlere uyduramadık kendimizi bir türlü. Asılmaya götürecek olsalar bile, yine de dedikleri saatten önce kalkarım. Rahmetli üçüncü kocamdan geçmiş bu huy bana. Bir yere mi gidecek, sabah ezanı okunmadan hazırlanmaya başlardı nur içinde yatsın. İstasyona iki saat önceden gitmese içi rahat etmezdi.

Genç kız arada söze karışmak istiyorsa da, gündem dışı söz almış milletvekiline çıkışan Meclis Başkanları gibi, lâfını ağzında bırakıyor:

— Sen sus, diye paylıyordu. Her lâfa karışma. Sakın mahkemede de ağzını açayım deme. Kadı ne soracaksa bana sorsun. Çatır çutuuur cevabını da alsın, otursun oturduğu yerde. Komşular abukat mı ne karın ağrısı ise, onu tut dediler. Ağzı kalabalıkmış. Kadıyı lâf kalabalığı ile tongaya düşürür, suçluyu temize çıkarırmış. Gelsin de nasıl konuşulur benden öğrensin o zıpçıktı. Birinci kocamdan boşanma dâvası açınca, kadıya iki kelime konuşturmamıştım:

— Hanım, hanım; dediydi, sende bu dikiş makinesine benzeyen çene varken, yedi kocadan boşanırsın!

Gerçekten kadın değil, lâf makinesiydi:

— Dâvalı, ya da dâvacı hanginiz ise, onu içeriye alırlar, dedim.

— Yok öyle yağma. Ben burada iken kızı içeriye yalnız bırakmam. El kadar sabî ne bilsin usulü dairesinde lâkırdı etmeyi. Okum derken, dili sürçer, biçimsiz lâf eder. Berbat eder bir çuval inciri.

Bak oğlum, anlatayım da dinle. Kızıma nazar değdirdiler. Göze geldi yavrucağım. Güzellik para etmiyor ki kullanmasını bilmeyince. Sonracığıma zaman değişti. Şimdiki erkeklerde «maşallah!» demek yok ki. Bak sen bile benimle konuşur gibi yapıyorsun ama, gözün kızda. Göze yasak mı var? diyeceksin. Bak, helâl olsun, güzele bakmak sevaptır demişler. Bakmasına bak ama, ağzından önce «maşallah!» çıksın.

— Maşallah!

— Oldu şimdi. Allah razı olsun. Nerede kalmıştık? Tamam buldum. Senin anlayacağın, kıza ilâç ettiler efendi oğlum. Bu yüzden mahkeme kapılarına düştük.

— Ne ilâcı? Hasta mı kerime hanım?

— Tövbe de evlâdım. Ağzından yeller alsın. Görmüyor musun turp gibi. Allah kem gözlerden saklasın.

— İlâç aldık demedin mi az önce abla?

— O ilâç bildiklerinden değil. Ne kutusu var, ne de doktor reçetesi ister. Yâni büyülediler kızcağızı. Ne olduysa, kuru fasulye yedikten sonra oldu. Cinci Hoca'ya okutulmuş fasulyeyi görmez tarafından attılar tenceremize. Keşke bana rastlasaydı da yavrucağımın başına bu işler gelmeseydi.

Kızının mahçubiyetten yanakları kıpkırmızı olmuştu:

— Anne, dedi, her önüne gelene anlatma bunları, ayıp oluyor!

— Sen karışma. Derdini söylemeyen dermanını bulamaz. Kapalı yetişti. Yırtılmamış pazen gibi işte. Utanacak ne var ayol... Fasulyeyi yeyince evlâdım dönüverdi deliye. Ertesi sabah ne göreyim? Kız yatağında yok. Ara, tara, yok... yok... Dizimin dibinden ayrılmazken kayıplara karışmış.

Meğer ilâcın, okunmuş fasulyenin tesiriyle köşe başındaki yakışıklı berber kalfası ile işi pişirmemiş mi?

Oğlan evli üstelik. Evinin bir odasında bizim kız, ötekinde nikâhlısı. Eskiden böyle olaylarda bizim sesimiz çıkmazdı. Kader böyleymiş diye boyun bükerdik. Erkek kısmının üzerine varılmaz der, kocamızı başkasiyle paylaşmaya razı olurduk. Şimdikiler yüreği zilli. Mahalleyi ayağa kaldırmış. Evi muharebe meydanına döndürmüş. Kızın üzerine yürümeler:

— Fahişe!... Ne arıyorsun burada?... Baştan çıkaracak başka başıboş erkek bulamadın mıydı?...

Diye bağırmalar. Sanki yavrucuğumun suçu var, isteğiyle gelmiş oraya. Konu komşu koşup haber verdiler. Yanlarına gittim. Neredeyse beni de dövecek:

— Dur hele hanım, dedim, önce dinle de sonra gırtlağını yırt. Yavruma ilâç ettiler. Büyülediler. Aklı başında değil. Olan olmuş, ölen ölmüş. Bir kazadır başımıza geldi. Buraya kız oğlan kız geldi, ben onu dul olarak evime götüremem.

Vay sen misin böyle diyen. Terbiyesiz az kalsın beni de dövecekti. Savcılığa dilekçe vermiş:

— Kocam başkasiyle zina ediyor, demiş. Bu yaştan sonra hükümat kapılarına düşürdü bizi...

Kadının ağzındaki fermuar iyice açılmıştı. Kolay kapanacağa benzemiyordu:

— Bütün suç, dedim, ilâçta ha?

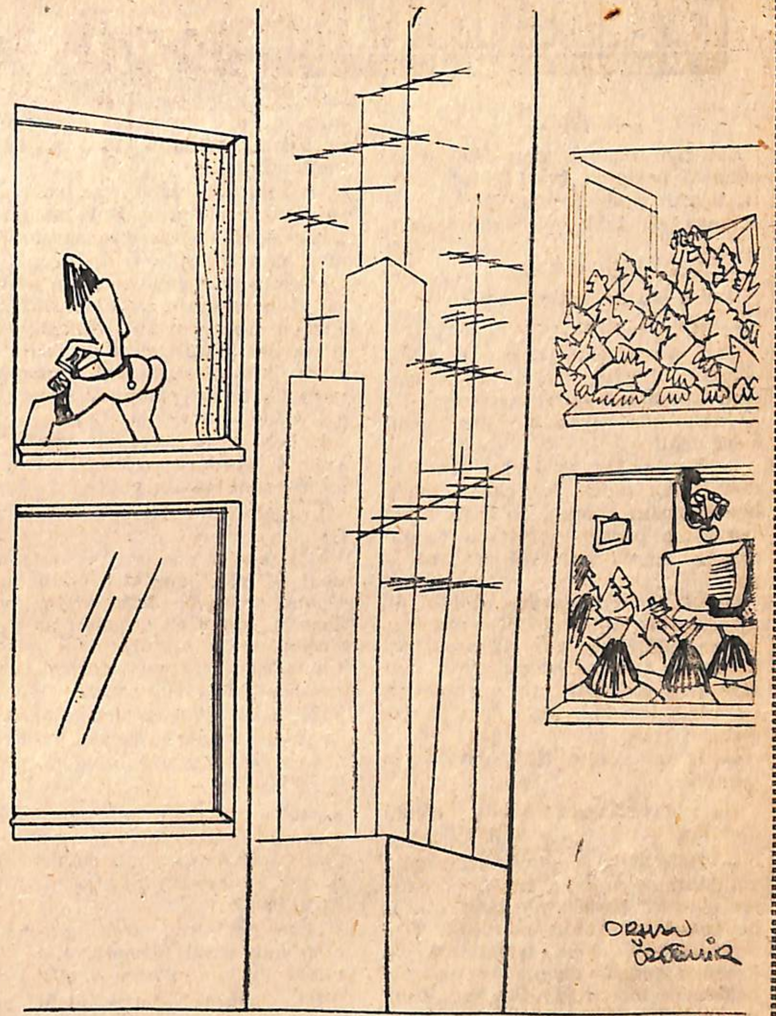
— Elbette. İtikadın yok mu senin? Kızın aklı başından gidince, tencerede ne kadar fasulye kaldıysa yedim. Dibine dek kaşıkladım. Bana dokunmadı. Ertesi gün aynı fasulyeden bir tencere daha pişirdim. Mahsus, soğusun diye, kapının önüne bıraktım. Bir hayır sahibi daha çıkıp, okunmuş fasulye karıştırmadı içine...

Kızı tekrar çıkıştı:

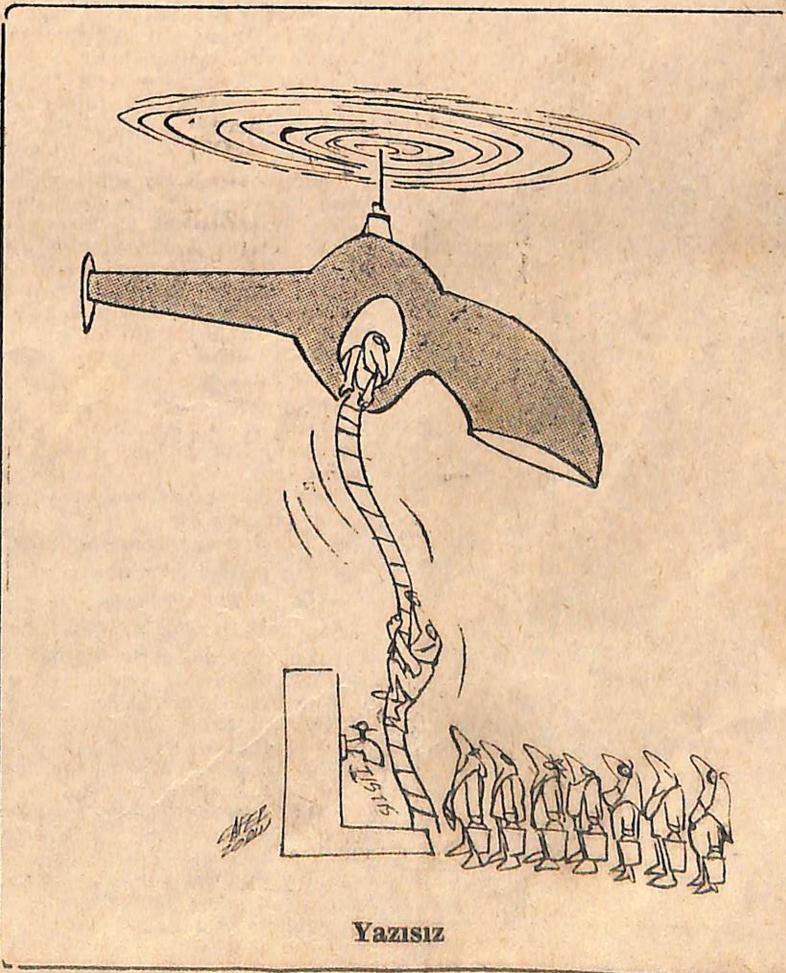
— Yeter anne, Allahaşkına sus. Ayıp oluyor, dedi.

— Şuna da bak... Sen kız oğlan kızken kuaför mü, berber mi, ne karın ağrısı ise, onunla fingirdeşirken ayıp olmuyor da, on yıllık dul annene sıra gelince mi yüzün kızarıyor!...

Burhan ESEN

Televizyonlu evler!

Yazısız

HALO DAYI

MUZAFFER İZGÜ

— 66 —

Çat diye kapandı kapı. Halo dayı, elindeki portakal kesekâğıdına baktı, tekrar çaldı kapıyı. Kapı açılır açılmaz, elindeki kesekâğıdını uzattı:

— Alın, dedi, yirsiniz...

Kadın tekrar kapıyı kapattı:

— Sen ye, dedi...

Geri döndü Halo dayı. Durakta çömeldi oturdu... Tekrar ayaklarındaki kurşunlar ağırlaşmışlardı. Göz kapaklarında yanan bir alev vardı. İçini çekti:

— Burda da yok bizim Mescitli, dedi... Lan çocuk, lan çocuk, insan heç bubasını aramaz mı lan? Aldıysan aldın parayı, verdiysen verdin avrada, amma insan bi arar bubasını...

Otobüse, uykudaymış gibi bindi, uykudaymış gibi indi... Güvercin yuvasına geldiğinde, kar yağmaya başlamıştı... Ağır adımlarla çıktı merdivenleri. İşe gitmemiş gurbethaneler vardı içerde... Halo dayı içeriye girince:

— İş mi aradın Halo dayı? diye sordular.

Halo dayı başını salladı... Güldü ötekiler:

— İlâhi dayı, dediler, bizim gibi zıpkıklara iş yok bu gış günü, sana mı olacak? Burda gış girdi mi, iş de gıssalır... Bakma getmedik melmekete, umut, belki iş bulurük da, keseden yemek diye... Amma yok, beklemek ilâzım bir iki ay... Dinine yandığımın, iki ay içinde de yin gazandıklarını... Ya melmeketteki. ler?... Onlar da para dirler...

Halo dayı'nın aklına İmamgızı geldi, geldiğinden beri beş kuruş para göndermemişti. İşler ters gitmeseydi, oğlanın meselesi çıkmasaydı başına, şurda ne kalmıştı ki temelli gitmesine...

«Dallı güllü aldım ona, sona halva da alacakdım... Dutacakdım öküzlerin ipinden, çıkacakdım Kirman Yarığından...»

«Amma gene çıkacam, dünya yıkılsa gene çıkacam... Hikmeti Hüda, Kirman Yarığı ortadan şak diye ikiye yarılsa inanırlarmış da, Halo dayının öküz alıp geleceğine inanmazlarmış... Garnı gurtlular sizi... Alacak Halo, alacak!...»

Helâya gitti, kuşağını çözdü, cılkındaki paraları saydı... Bir kaç kâğıt paradan başka yoktu...

Üzmedi Halo dayıyı paranın azlığı:

«Eyi oldum ya ben, sen ona bak, dedi. Bi gün gene bu çıkın dolar. Dolduğu gün de, ilkin papıra, sona garşıya, ordan da el galdırdın mı bi zalım mekineye, ver elini gasaba. Cumartesiyse neyse, deelse beklen cumertesiyi, varın bazara, yoklıya yoklıya, dişlerine, gözlerine baka baka, aldın mı bozu garayı, gattın mı ardına, dutdun mu ipinden, ver elini Mescitli...»

Sanki, çıkınının içi para doluymuş gibi mutlu çıktı yukarıya... Her tarafı kâğıtlarla yapıştırılmış kırık camın önüne geçti, oradan yağan kara baktı:

«Eee, dedi, yağıyordur gurban olduğumun şindi Mescitli'ye de. Girmişdir bizimki yorganın altına...»

Daha sonraki günler, hiçbir amele gitmedi işe. Anadolu'da yollar kapandı, İstanbul'da ekmek kuyrukları oldu, gaz kuyrukları oldu... Herkes kesesinden yedi içti. Bazıları, tencere de kaynadı güvercin yuvasında, ama, içinde yarım kilo fasulye, koca bir tencere su... Halo dayı pişiriyordu isteyenlere kuru fasulyeyi... Bir kap da Halo dayı'ya veriyorlardı pişirdiği için... Kaşığı daldıran:

— Halo dayı, sen aşçı olmalıydın aşçı, diyorlardı. Çok güzel bişiriyon be emmi...

O zaman Halo dayı:

— Siz dayınıza bi iş bulun, size ne yimekler bişirir, diyordu...

O zaman ötekiler:

— Yoo, işler hele bi başlasın, sana çalışmak yok, sen bişirecen bur. da, biz gideceyik işe...

— Ya öküzler?

— Yaa hâlen öküz mü be dayı? Alın alın, maraklanma, bizim çamaşırları yıkan, söküklerı diken, yimeğimizi de bişirdin mi alın... Sen bakma Hacı'ya, eğerkim şarabı olmasaydı, iki dene deel dört dene bile öküz alırdı amma, bakma, herkes yatdı mı, o oturudu şarabın başına... Zatime çatladı getdi ya...

Bahara dek böyle geçti... O koca kış aylarında, Halo dayı sadece dokuz gün çalıştı bir odun deposunda. Sonradan Halo dayıya, bir sigorta lâfı ettiler, kaçak maçak lâfları ettiler ve işten çıkardılar. Avucuna da topu topu yüz lira para koydular. Amma Halo dayı:

«Ossun, dedi, keseden yimedik ya.»

Bahar gelince işler açıldı, inşaatlar başladı. Halo dayı umutluydu, mutlaka iş bulacaktı. Sabahları ötekilerle beraber çıkıyordu, önce onların çalıştıkları inşaatlara uğruyor, ondan sonra diğer inşaatları geziyordu. Sonunda, bu inşaatlardan bir tanesinde iş buldu. Amma on lira yevmiye ile.

«Ossun, dedi... Çalışırım...»

O denli çalıştı ki, öteki işçilerden hiç geri kalmadığı halde, aradan bir ay geçti, yine de yevmiyesini artırmadılar. Öteki işçilerse, kızıyorlardı Halo dayıya:

— Yahu dayı, burda otursan, bizim işlerimizi görsen, gene doğruldun be bu parayı...

— Yok oğul yok, diyordu Halo dayı her seferinde. Sizin verdiğiniz elli guruşnan, yirmibeş guruşnan birikmez öküz parası...

Gülüyorlardı o zaman diğer ameleler:

— Biriktir bakalım Halo dayı, diyorlardı... Amma sen de farkındasın ki, gün güne gediyon haa...

— Ben mi, nerye gediyom?

— Eee onu Allah bilir, diyorlardı.

* * *

Yazın ortasında bir gün işten geldiğinde, avluya girince donakaldı... İdiris, İmamgızı, büyük kızı ve üç küçük torunu dineliyorlardı karşısında. Önce gözlerine inanamadı. Rüyada zannetti kendini, kurduğu düşlerin, yaşattığı hayâllerin içinde zannetti... Amma, İdiris'in:

— Buba, dediğini duyunca, birden nefesi kesilir gibi oldu...

— Lan İdiris, gız İmamgızı, Zalhaaa... Lan çagalar, Meyro, Esan, Osmaan... Lan geldiniz dimek... Abooov...

Önce sarıldı oğlunun boynuna, sonra karısına baktı:

— İmamgızı, İmamgızı, dedi.

Büyük kızının karşısına geçti:

— Gız Zalhaa, Zalhaaa!...

En küçük torununu kucakladı:

— Lan Esaaan, gurban dedesi Esaaan... Abooov... Nerden çıkdınız hele, nahal geldiniz hele...

Oturdular hemen bahçenin toprağının üstüne. İdiris:

— Buba, dedi, ben getdim melmekete...

Zalha ağlamaya başladı. İmamgızı da tane tane dökmeye başladı. İdiris:

— Bacımın eri ölmüş, dedi. Galmış çagalarıynan yalınız başına, aldım geldim onu da...

— Eyi oğul eyi...

(Devamı var)

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

REFAH VE SAADETİNİZİN KAPISI!

Vadeli 50, Vadesiz her 100 Liraya bir kura numarası, paranıza emniyet, işlerinizde kolaylık, istikbalinizde garanti,

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Basın: 20384 - A - 60206 — 40)

AKBABA TOTO oynayın 5000 liraya kadar kazanın

Sevgili okurlar,

«AKBABA TOTO» yarışmasına katılmakla gülecek, eğlenecek ve

5000 Lira

kazanabileceksiniz.

«AKBABA TOTO» yarışmasının konusu şudur: Her sayımızda 1'den 6'ya kadar sayılarla gösterilen 6 karikatür ve ayrıca harflerle gösterilen diğer 6 harikatür yayımlanacaktır. 1'den 6'ya kadar sayılarla gösterilen her bir karikatürün, harflerle gösterilen bir karikatürle ilgisi olacaktır.

1'den 6'ya kadar olan 6 sayı AKBABA TOTO kuponundaki içi boş karelerde de bulunacak; ancak bu karelerin içine uygun harfleri karikatürlere bakarak siz bulup dolduracaksınız. Böylece karelerin içine sırayla doldurduğunuz harfler kelimenin çözümünü verecektir.

İsminizi ve adresinizi de yazdıktan sonra AKBABA TOTO kuponunu keserek bir zarfa koyacak,

Akbaba Dergisi Yarışma Servisi Divanyolu — İSTANBUL

adresine yollayacaksınız.

Okurlarımız bir AKBABA TOTO kuponu doldurup yarışmaya katılabilecekleri gibi daha fazla kuponla da katılabilirler. Fazla AKBABA TOTO kuponu oynayanlar fazla kur'a hakkı elde edeceklerdir.

Her doğru doldurulan kuponun karşılığı 25 liradır. Böylece yarışmaya katılan okurlarımızın 25 liradan 5000 liraya kadar kazanma şansları olacaktır.

Yarışma sonunda AKBABA TOTO kuponlarını doğru dolduran okurlarımız arasında noter huzurunda kur'a çekilecek, onüç kuponu da doğru dolduran,

5000 Lira

kazanacaktır.

Ayrıca 12, 11, 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1 AKBABA TOTO kuponlarını doğru dolduranlar da 300, 275, 250, 225, 200, 175, 150, 125, 100, 75, 50, 25 liralar kazanacaklardır.

Hepinize iyi şanslar, başarılar dileriz.

NOT: Yarışmamız onüç sayı sürecektir. Okurlarımız, bir sayının AKBABA TOTO kuponunu doldurup gönderebilecekleri gibi onüç sayının kuponlarını birlikte de yollayabilirler. Şimdiye kadar AKBABA TOTO kuponu göndermeyenler kuponlarını toplu olarak gönderebilirler. Eksik sayıları olanlar, Akbaba'nın bu sayılarını adresimizden temin edebilirler.

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ: Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap

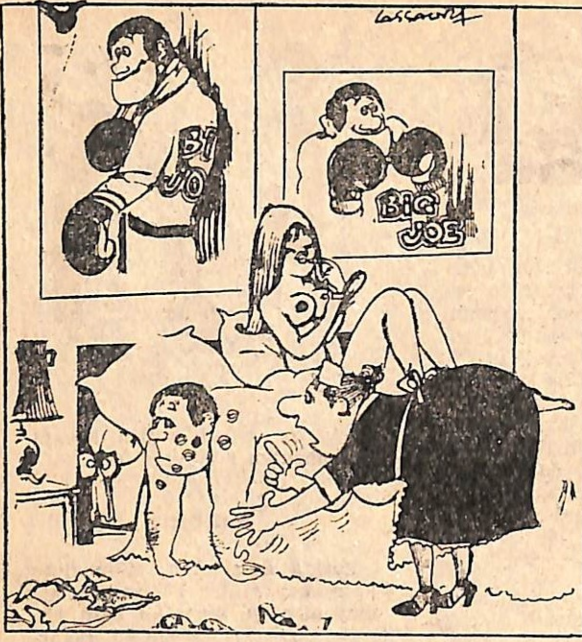
Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası

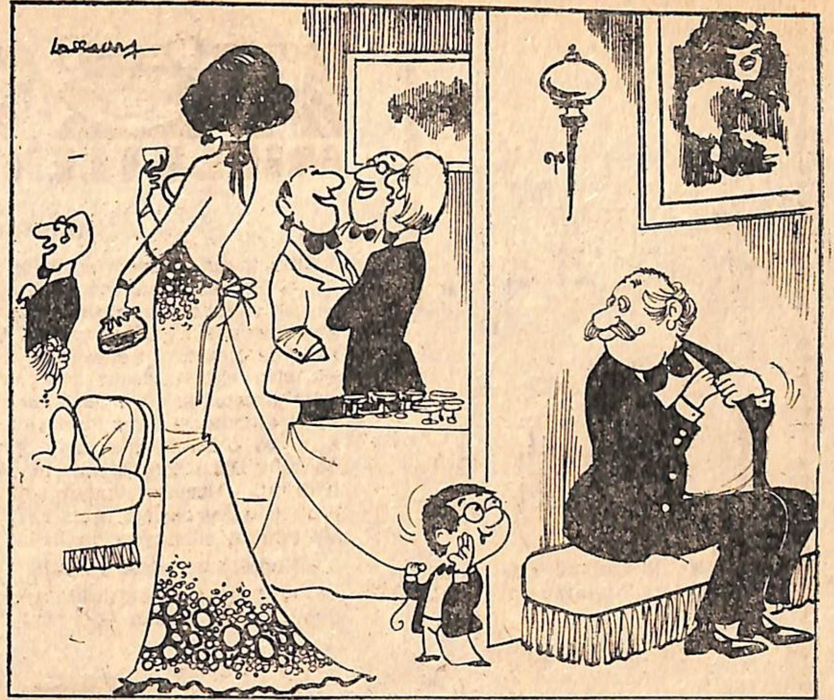
İDARE YERİ: Divanyolu Klodfarer Caddesi No: 8-10, Daire: 3, İstanbul Telefon: 22 18 11

İLÂN FİYATI: Kapak içi, santimi 35 lira, iç sayfalar 45 lira. Fiyatı: 150 kuruş.

Dünya Karikatürleri

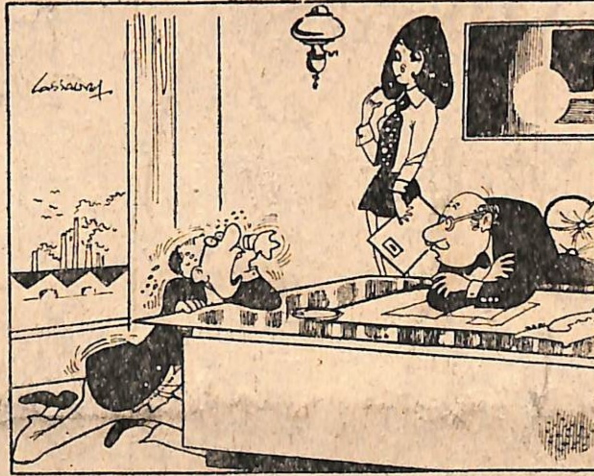
- .. 3 ... 4 ... 5 .. 6 ... 7 ...

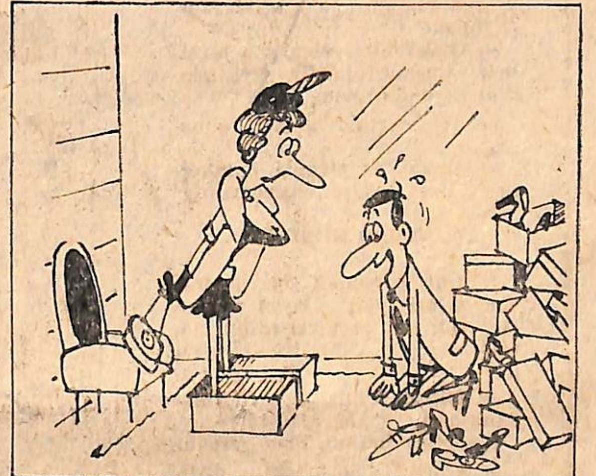
- ÇABUK GÖZLÜĞÜNÜZÜ TAKIN. SİZE ŞAHANE BİR ŞEY GÖSTERECEĞİM!..

YAZISIZ

-TİYATRO KURSLARINA DEVAM ETTİĞİ NASIL DA BELLİ... NE HÂRİKA BİR ZAM İSTEYİŞİ VAR!..

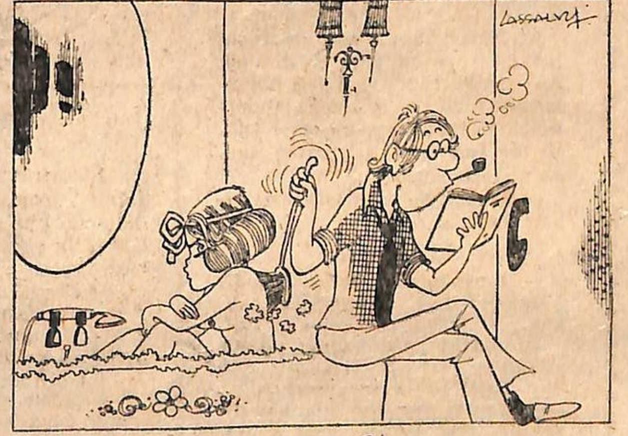
-TAMAM, AYAĞINIZA UYGUN NUMARAYI BULDUK!..

-HIH, EVLİLİĞİMİZİN İLK GÜNLERİNDE..

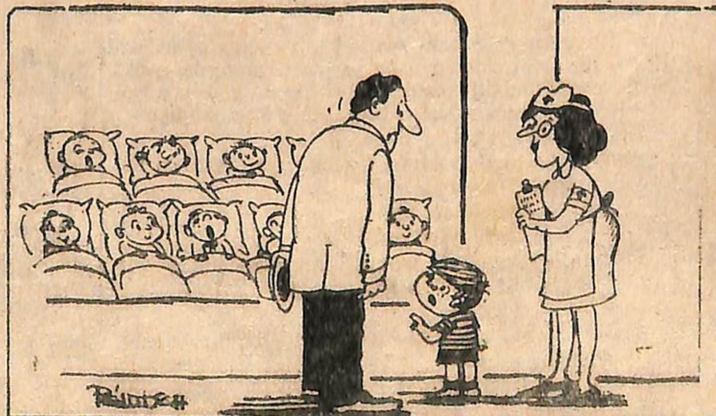
-SIRTIMI, BÖYLE Mİ..

- FIRÇALARDIN ?!..

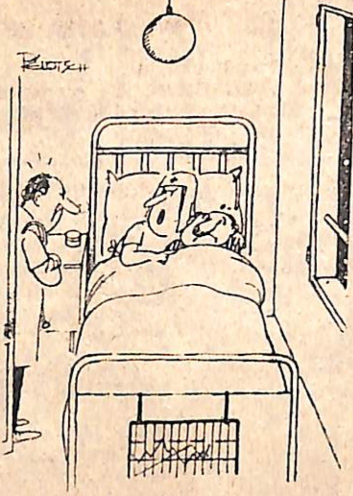
-BUNLARI GERİ VERMEK İSTİYORUM... BURADAN ÇIKARKEN BİR MUZ KABUĞUNA BASTIM DA...

-BUNLARIN İÇİNDE OLAMAZ BENİM KARDEŞİM... ÇÜNKÜ HİÇBİRİ BANA BENZEMİYOR!..

-YOKUŞ YUKARI ÇIKMA ARIZASI DAHA UZUN ZAMAN DEVAM EDECEK Mİ?

— Ne kızıyorsun doktor bey, ben sadece hastayı ısıtıyorum!..

MİLLETLER GÜLÜYOR

Sıkıntının sebebi

İki kadın konuşuyor, birbirlerine dertlerini açıyorlardı. Biri:
— Bilirsin, dedi, kocam sabah çok erken evden çıkar ve gece geç vakit döner. Geçen pazartesi akşamı, son derece yakışıklı genç bir adam kapımızı çaldı. Gittim açtım. Kocamı sordu. Ben de evde olmadığını söyledim. Biraz kapının önünde gevezelik ettik, gitti. Ertesi akşam yine geldi ve kocamı aradı. Yine kocamın evde olmadığını söyledim ama ayıp olmasın diye onu içeri aldım, biraz oturdu ve biraz gevezelik ettik. Ondan sonraki akşam yine aynı şey oldu. İçeriye girdi, gevezelik ettik ama, beni öptü birdenbire. Daha sonraki akşam... Of, perşembeydi, öyle de yakışıklıydı ki... Kısacası ondan sonra her gece pazardan başka her gece gelmeye başladı. Ama ne yazık ki iki geceden beri gelmiyor. Ve tahmin edemiyeceğin kadar mutsuzum...
Kadının arkadaşı şefkatle:
— Anlıyorum kardeşim senin sıkıntını, dedi. Zira kocanı niçin aradığını hiçbir zaman öğrenemiyeceksin bir daha gelmezse.

— Aman çabuk bitirin, kocam beklemekten sıkılıyordur!..

Mümkün değil

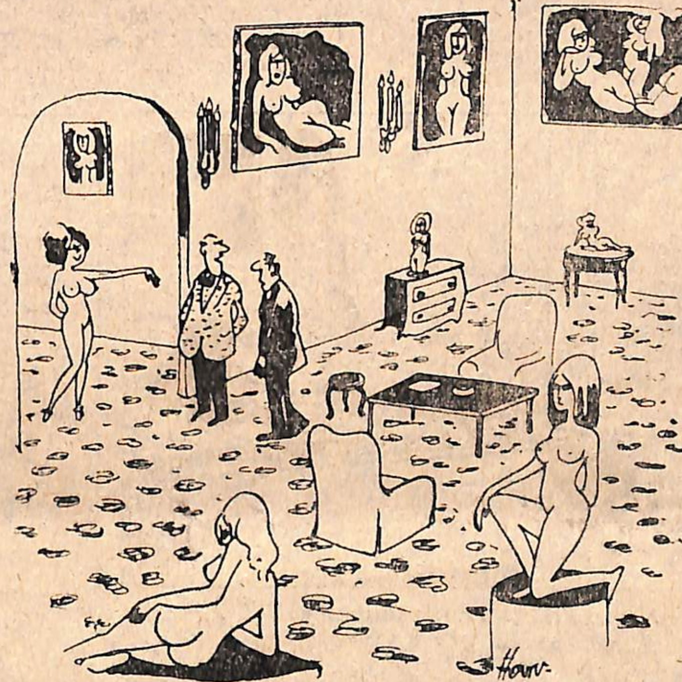
Kocasının ceketinde üç tel sarı saç gören kadın öfkeyle sordu:
— Omuzundaki bu saçların nerden geldiğini bana açıklayabilir misin?
— Otobüsteki yolcuların birinden yapışmış olabilir, diye kendini savundu adam.
— Sekreterinin saçları olmasın?
— İmkânsız! Onunla beraberken daima ceketimi çıkarırım!

Sıcağa alışmış

Uyuşuk garsonun tin tin gelişini sabırsızlıkla izleyen müşteri, adam tam saygıyla eğilip masaya yemekleri bırakacağı sırada:
— Dikkat ediniz, dedi. Parmağınız çorbaya giriyor!
Canından bezmiş olan garson:
— Önemi yok bayım, dedi. Gün boyu daha ne kaynar yemeklere giriyor bu parmak!

Emri kim verir?

Girdikleri lüks otelde konforlu bir oda ayırtan genç adam, görevlinin kulağına yeni evli olduklarını, rahatsız edilmek istemediklerini fısıldayıp, avucuna yüklü bir bahşiş sıkıştırdıktan sonra yüksek sesle:
— Akşam yemeğini odamıza çıkarırsınız, dedi.
Görevli iki büklüm:
— Emredersiniz mösyö, dedi. Yemekler nasıl olsun? Sıcak, soğuk?...
Yanındaki genç kadına döndü adam:
— Nasıl olsun sevgilim?
— Benim için hava hoş bay direktör, diye cevap verdi kadın. Ne emrederseniz onu yerim!

— ... Ve şimdi de size karımı takdim edeyim!..

Damping

Parkta dolaşırken, «Çimenlere basmak yasaktır. Bu yasağa uymayanlardan bir şilin ceza alınır» yazısıyla karşılaşan İskoçya'lı, park bekçisine sordu:
— Geçen gelişimde cezanın beş şilin olduğu yazıyordu. Şimdi neden bir şilin oldu?
— Öyleydi, dedi bekçi. Ceza beş şilinken, yılda bir İskoçyalı bile çimlere basmıyordu da...

Ayıp olur

Sokakta gördüğü buldok köpeğini annesine gösteren küçük kız:
— Edvard amcaya ne kadar benziyor değil mi? diye sordu.
— Ayıp, diye çıkıştı annesi. Ya kulağına giderse?...
— Fakat anneciğim, köpek duymadı ki Edvard amcaya benzettiğimi!

Belli

Taşradan gelen arkadaşına şehrin görülmeye değer yerlerini gezdiren Paris'li:
— Burası sizin oralara benzemez, dedi. Paris'te zekâ, sokak aralarında koşar.
— Belli, diye gülümsedi taşralı. Hem öyle hızlı koşuyor ki, Paris'liler onu bir türlü yakalayamıyorlar.

Uzun yol

Bir zamanların hatırı sayılır çapkınlarından olan Oliv'in yaşı yetmişi geçmiş, seksten elini ayağını çoktan çekmişti. Eşi ile yataklarını bile ayırmışlardı artık. Fakat huy bu, uslanır mı? İlkbaharın ilk gecesinde içinde garip bir dalgalanma duydu. Ayrı yatakta yatan eşine:
— Sevgilim, uyuyor musun? diye sordu.
— Hayır canım, uyumuyorum nen var?
— Bu gece kendimi yirmi yaş gençleşmiş hissediyorum. Ve... Yatağına gelmek istiyorum, ne dersin?
İçi bir hoş olan kadın:
— Acele etme sevgilim, dedi. Ben senin yatağına geleyim. Bakarsın heyecanın bu uzun yolculuğa tahammül edemez!

O gün

Hanım 14 Temmuz günü evden uzaklaşacak, günü birliğine annesini ziyarete gidecekti. Genç hizmetçisine:
— Biliyorsun, 14 Temmuz millî bayramımızdır, dedi. Herkes gibi sen de tatil yapıp, gönlünce eğlenebilirsin. Yalnız eve yabancı erkek falan getirmece yok!
— Merak etmeyiniz madam, dedi hizmetçi. Mösyö daha kaç gün öncesinden 14 Temmuzu kendisine ayırmamı söylemişti.

Sesini benzetmiş

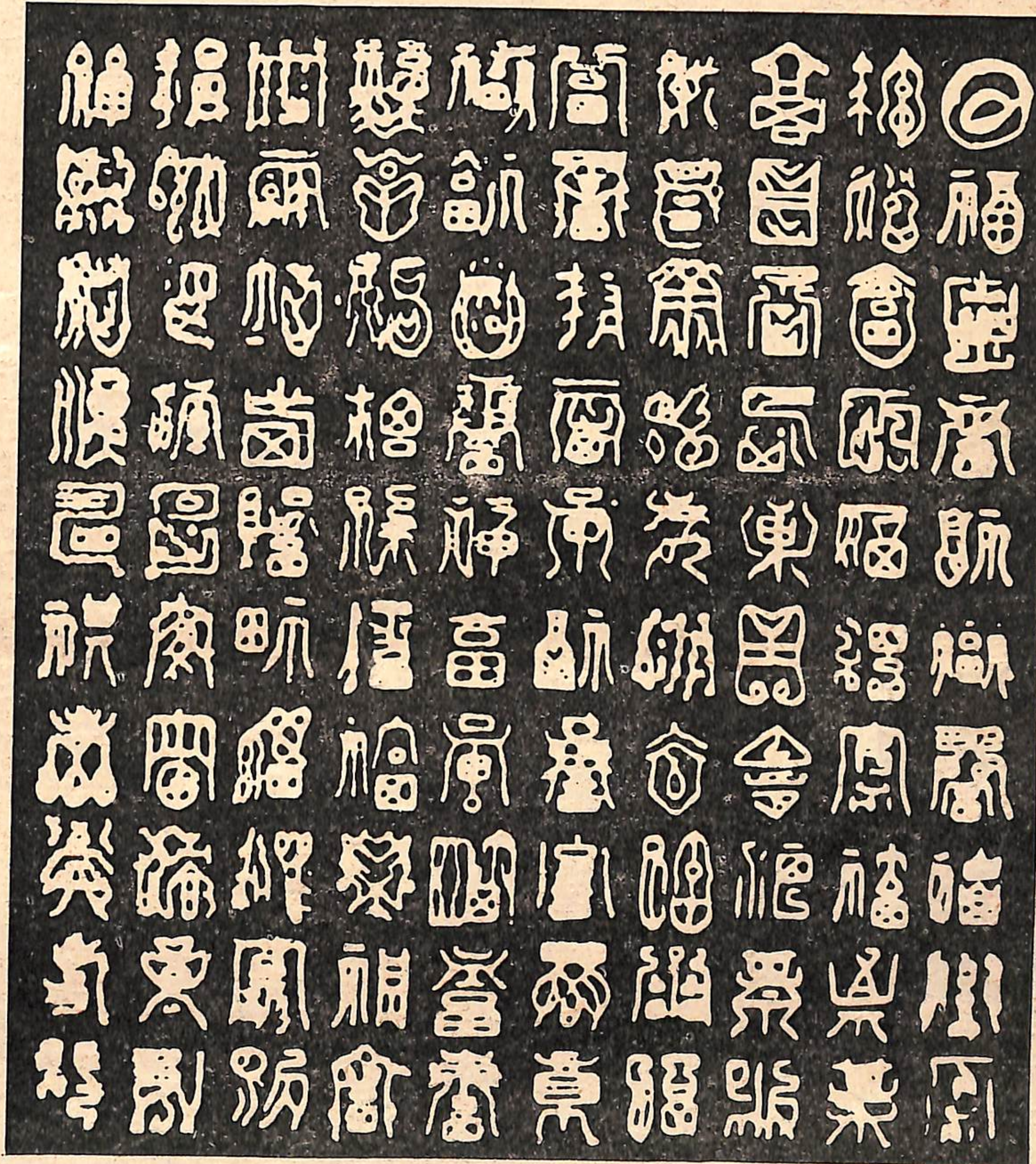
Bir gece önce verdiği konserin eleştirilerine göz gezdiren genç şarkıcı, gazetenin sanat sayfasındaki resmine baktıktan sonra altındaki yazıyı okudu: «Amalthee'ninkine benzer bir sesi var.»
Sevinçle telefona sarılıp organizatörün numarasını çevirdi:
— Gazeteleri okudun mu?
— Evet, okudum.
— Birisi de sesimi Amalthee'nin sesine benzetmiş, gördün mü?
— Gördüm.
— Şu Amalthee dedikleri kimdir kuzum, biliyor musun?
— Biliyorum. Jüpiter'in süt annesi sayılan mitolojideki keçinin ismidir!

— 20 frank geçen aydı... Tenzilâtlı satışlarımız sona erdi!..

— Alo, anne... Sen şimdiden yeni bir damat ara!..

«MUTLULUK»

Çincede tam 100 şekilde yazılabiliyor
Türkçede ise bir tek işareti var:

TÜRK TİCARET BANKASI

Tivi reklam

AKBABA-TOTO 9

İSİM : ....

ADRES : ....

1	2	3	4	5	6
B	İ	L	D	İ	M

AKBABA TOTO OYNAYIN, 5000 LİRAYA KADAR KAZANIN

Sevgili okuyucular,

AKBABA TOTO yarışmasının dokuzuncusunu bu sayımızda sunuyoruz. «AKBABA TOTO» yarışmasına katılmakla gülecek, eğlenecek ve 5000 (Beşbin) liraya kadar kazanma şansına sahip olacaksınız.

Aşağıda 1'den 6'ya kadar numaralanmış 6 karikatür görüyorsunuz. (1'den 6'ya kadar olan bu sayılar AKBABA TOTO kuponundaki karelerin içinde de aynen bulunmaktadır.) Bu 6 karikatürle ilgili diğer 6 karikatür de çeşitli harflerle gösterilmiştir.

Buna göre hangi numaralı karikatürün, hangi harfli karikatürle ilgisi olduğunu bulup AKBABA TOTO kuponundaki 1'den 6'ya kadar sayılarla gösterilen karelerin içine uygun harfleri yazınız. Böylece kelimeyi çözmüş olacaksınız.

İsminizi ve adresinizi de yazdıktan sonra kuponu kesiniz ve bir zarfa koyup AKBABA adresine yollayınız.

Okuyucularımız her hafta bir AKBABA TOTO kuponu doldurup yarışmaya katılabilecekleri gibi daha fazla kuponla da katılabilirler. Fazla AKBABA TOTO kuponu oynayanlar fazla kur'a hakkı elde edeceklerdir.

Hepinize iyi şanslar, başarılar dileriz sevgili okuyucular.

